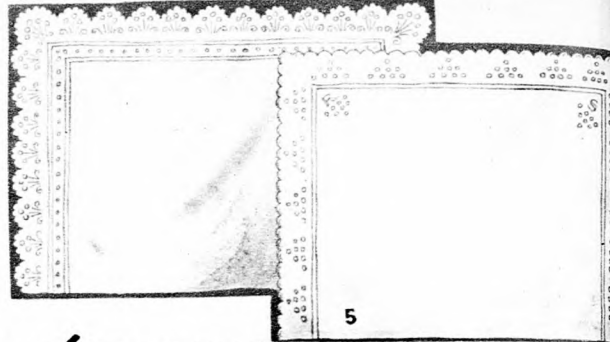
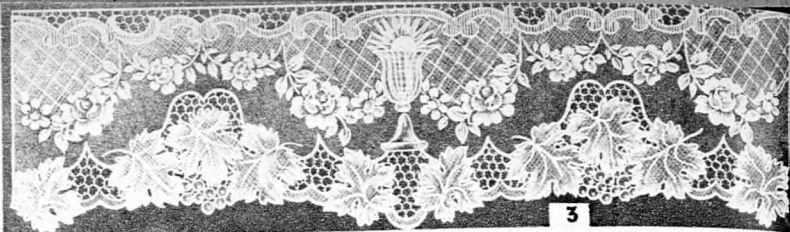
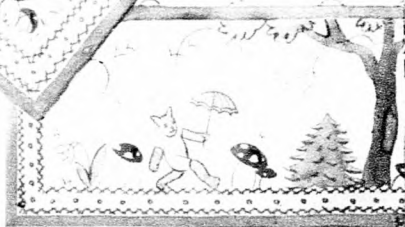

MAGYAR NŐK LAPJA

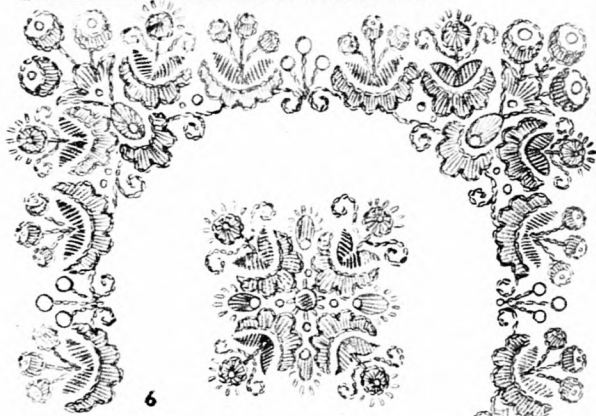
SZERKESZTI PAPP JENŐ

*Alberowsky Edéné és gyermekei
Katinka és Tamás*

KÉZIMUNKA

1. Gyermekszobába állat- és játékalakkal díszített párnák, terítő és falvédők. A párnákat filcből rátéttel készítjük és megfelelő színű festéssel színezzük.

2. Tálcakendő madeira hímzéssel.

3. Egyszerű oltárterítő túllból, hímzeve és szálbehúzással készítve. Fehér és ekrü árnyalatú fonállal hímézzük.

4. Babaelőkek maradék vászonzól, széle hurokötéssel szegve, madeira hímzéssel és szálötéssel varrva.

5. Egyszerű vászon párnahuzatok madeirával és szálötéssel hímzeve, a cakkozott szélét hímzeve készítettük.

6. Terítő, sárkőzi hímzéssel díszítve. Ezt a mintát felhasználhatjuk táskák, könyvboríték díszítésére is.

7. Irásos mintákkal fotólyhuzatot is díszíthetünk az ábra szerint. A nyersvászonra kék vagy piros színű fonállal varrjuk. De bútorhuzatnak is nagyon szép. A bordúr mintával táskát, díványpárnát és terítőt díszíthetünk.

Csecsemők kelengyéje egyéves korig

- Ing, fehér vászonzól. és egyujjú cipőharisnya
- Kötött kesztyű, fehér pamutból.
- Vászong, körgallérral.
- Kötött nadrág, a guminadrág fölé.
- Előke fehér vászonzól.
- Kis cipő vászonzól.
- Hálózsák színes flanelből.
- Háló pizsama színes flanelba.
- Ujj nélküli nyári nadrágruha.
- Színes flanelből ruhácska.
- Kötött kabátka, színes anyagból.
- Játszó ruha nyárra, ujj nélküli.
- Kapucnis körgallér, mintás anyagból.
- Előke vászonzól, keskeny fodorrall.
- Főkötő kötve.
- Fehér piké kabátka, cakkok díszítik a szélét.
- Cipőcske maradék flanelből.
- Nadrág vászonzól.
- Kötött ruhácska, fehér vagy színes selyem anyagból.
- Paradés vagy selyem anyagból, visszahajtott.
- Kötött kucmasapkák, szalag befűzéssel.
- Mackósapka és sál angorából.
- Nyári játszó nadrág.
- Kötött cipőcske, szalag befűzéssel.

PAPP JENŐ:

Panaszkodjunk?

Minek a sok szó, mikor már be se tudunk menni azokba a kis földszintes házakba, villákba, gyárirodákba, ahová eddig a magyar postás pontosan elvitte e sorokat. Ellenségeink jóvoltából ezekből a kertes kis családi fészkekből csak az égre meredő kormos falak maradtak. A poklot vették igénybe, hogy porrá zúzzák a kisemberek hajlékát, melyet keserves munkával, éveken át tartó nélkülözések között, lemondás, takarékoskodás, szorgalom és lelkesítő öröm mellett építettek fel maguknak és a szegény családtagoknak. Hadicél a kunyhó, a bölcső, a politúrozott szekrény és a munkás tűzhelye. Veszedelmes hadicél nekik a pohár tiszta víz, amelyet a munkás hajt fel. Szétverték a vízvezetéket. Szétverték a világítást. A csillagok magasságába szálltak fel, remekül páncélozott gépeken, hogy onnan tönkresilányítsák az ártatlan gyermekeket, az ablakokban ápolt, téli virágokat, a komód gondosan elrakott, toldott-foldott fehérneműjét. Isten szeme, a ragyogó nap, teljes pompájában láthatja azt a pusztulást, amely itt nálunk a »lovagias« ellenség látogatása nyomán a világ elé tárul. Amit a napfény itt beragyog, az igazságtalanság, kegyetlenség, brutális és vad barbarizmus. El nem rejthető, el nem titkolható. Soha letagadni nem lehet, soha jóvátenni nem lehet. És soha megbocsátani se.

Ne nyisd panaszra a szádat, magyarom, van itt jaj, van itt gyász és van itt vád, mely az égbe kiált. Ha nem törne fel a zokogás az asszonyok szívéből, megszólalna a föld, amelyet tölcserékek sebeztek föl. Ha nem dideregnének a kibombázott gyerekek, az útszéleken, a tömegszállításokon és kórnázakban, helyettük megborzongana minden épségben maradt virág és madár. Ha nem sírnának némán a tömegtemetéseken az élők, akik kővé dermedve állják körül a kitett koporsókat, felemelné karját minden fa, öklét rázná a gyilkosok felé és a rügyek véres könnyekké változnának a tavaszi készlődésben. A gyerekek rémült csodálkozásának s a nők könnyeinek nem tudunk parancsolni. A mi torkunkból ma nem a szó tör fel, szemünk nem könnyekben úszik. Szánkat összeszorítjuk s a férfi tekintetéből láng csap ki, olthatatlan és fékezhetetlen, mely a számonkérést követeli és tetteket akar.

Micsoda lélek az, milyen ember az, aki megvárja a feltámadási körmeneteket, megvárja, míg minden város, minden falu és tanya hívője örvendezve élénklí, hogy Krisztus feltámadt e napon — s alig száll el az ének az ajkokról: rájuk tör az égből s halált zúdít a meglepett keresztényekre. Elvakultságukban már akkor megsértették Isten parancsát, mikor ártatlan emberekre kezdtek el va-

VI. ÉVFOLYAM 12. SZÁM
BUDAPEST, 1944. ÁPRILIS 20.

MAGYAR NŐK

LAPJA

SZERKESZTI
PAPP JENŐ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT,
KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

dászni az egek biztonságos magasságából. De ezeknek hitük sincs, ezek nem tisztelik a legszentebb ünnepet se. A gép pogányai ők, veszekedett vérebei a kétezeréves civilizációnak. A Circus Maximus arénájának tekintik Európát és nem ketrecekből ugranak elő, mint egykor a keresztényekre a Nérók bestiái, hanem Isten háta mögül, az ég tengerkékségéből, a felhők rongyaiból. A holdsugarak enyhe ezüstvilágítását használják fel lámpásnak, a Duna tükrét tájékoztatónak és orvul rohanják meg az álomra lendülő fáradt lakosságot.

Mit érdemelnek ezek?

S mit vétettünk mi nekik, akik nem vágyódnak se legelőikre, se barmaikra? Nem írgyeljük végtelen óceánjaikat, nem fúrtuk meg hajóikat, nem vettük el egy fia emberük életét se és nem tettünk ellenük egy fikarcnyi lépést se. Tudomásul vettük, hogy övék a világ aranyának mérhetetlen többsége. Közönyösen hagyott bennünket, hogy ők a világ urainak vallották magukat.

Csak nem azt akarják szemünkre lobbantani, hogy szeretjük a mi ezeréves hazánkat? ... Vajjon ők nem szeretik-e a magukét s vajjon bűn-e ez? Ki látott olyan népet és ki tud olyan nemzetről, mely nem vallaná és állná a hazaszeretet tanát. Amit ők ma tesznek és cselekednek velünk, az akkor is égbekiáltó igazságtalanság volna, ha mi tennők ő velük. Nem vétettünk ellenük semmit s ők erőszakkal, a bomba rémuralmával térdre akarnak kényszeríteni egy szabad nemzetet. Ezért büntetés jár. Előbb vagy utóbb. Az ártatlanok vére se szárad meg egyhamar a lelkiismeretükön. Ez nem fenyegetés, csak megismétlése az isteni törvénynek, amelynek ők is alá vannak vetve — ha ezt elfelejtették volna. Eljöhét az idő, nem is nagyon későn, mikor majd ők is érezni fogják ugyanannak a fegyvernek a súlyát és csapását, amellyel ma ők olyan elbizakodottan bánnak s amellyel elvetemülten osztogatják a halált.

Aggódva és komoran fordulunk a rádió felé, hogy miért hallgat el, miért nem szól és hogy most mi következik. Majd ők is megismerik ezeket a patanásig feszült pillanatokat. Majd ők is fülelnek az éj csöndjében, hogy merről hallik fent a magasban motorzümögés és milyen messze lehetnek a gépek a földalatti üregektől, ahová most egy ország költözik le, sietve és kapkodva, ha megbődülnék a szirénák. Addig Isten óvjon bennünket és védjen meg minden ártatlan embert a földi pokoltól és az ellágyulás rombolásától.

János bátyám

IRTA: SZENTGYÖRGYI FERENC

A váltót el hoztad?

János bátyám már nyúl is a zsebébe.

...Két hét múlva megérkeztek Szilviek és megérkezésük első napján, este felé János bátyámok kíséretében, hogy az akkori szavakkal éljek levélzötlettel nálunk is.

En ezen az estén csak Szilviát az új németet nevezem, aki annyira, de annyira más volt, mint édesanyám és Anna német. A szentképekre gondoltam, amelyeket édesanyám imakönyvének lapjai között találtam.

Nagy tekete szemére a tekete szempillák, mint lombosítór borultak rá, ha beszélt, kési szája hasonlított a kettőhármasra, megérkez és a haja vastag koszorúba tönve, mindkét vállán előre dobva az ölében pihent. Talán ez volt rajta a legszebb.

Igen, olyan, mint Erzsébet királyné a képen, döntöttem el.

Hogy Márton bátyám — mert így kellett neveznem Szilvia német arát — milyen ember volt?

Csak halványan emlékezem a szatna szűri kezeszközalkálára, vastag bajuszára és nehéz lepecsire. Ezen a nyári estén, amikor lefeküdtünk, édesapám a sötétségben maga elé dörögölte:

Nekem ez a kezeszközalkáli Márton nem leszik.

Psz! — intete halkan édesanyám, — a gyerekek még ebben van, Majd holnap be szokunk róla...

Hát igen, a gyerekek, már mint én, ebben volt. És igazat adott édesapjának: neki sem tetszett a kezeszközalkáli Márton.

...Azután a szőlőskertben megnyílt Szilviák vendéglője. Beszeli csárdag! Erre a névre keresztelték. És, hogy ide, ebbe a csárdába kirándultak kvaterkázni, meg tarokkozni a megyei és városi urak. Hátunk, elanyagoztatnak az urak addig, amíg bírják. Pótlótk a kártyát, folyt a bor s a város minden szemétdombján már a kakasok kukorékolnak, amikor a Beszeli-csárda felől meg mindig bomlott korgózatások hangját sólorta a város fele a hajnali szélle.

Igy ment ez hónapokig, aztán egy este, mint valami sikoltás hasította át a leve

ANYAI OROM

Leány! — kiáltotta az orvos, leány! — éreztem én, mintha csak lány született volna aznap a földeteken.

egy úszott el a szülőszoba, vele a fájdalom, ketten maradtunk: én s a lányom. Mindent párba von

a boldogság: hogy lány lett, megvan — es hogy én is élek. Elnyújtózik a meggyötört test, kitarul a lélek:

Uram, Adámot porból gyúrtad, Fva átalad lett, de Éva óta minden elő asszonytól született,

minden anyja egy percig érzi, mi az, teremteni! Egy percig Isten minden asszony — s ezt nekik köszöni.

GÁL ANNA

Ó nekem a legregyebb és legérdekesebb gyermekkorom emlékeim.

Ma se tudom megmagyarázni, hogy miért, de ha böhöngyem szememmel, némesak át látom élesen, a húsból, vérből való János bátyámat, úgy, ahogy az Isten megteremtette, de a hangját is hallom, a józta nevetését, amely néhány pohár szentgyörgyi hegyi bor után fél-felfutott a torokán alban az időben, amikor én palafalálával és spongyával, meg keményszűrű tötyögés lakkeszímában az elemibe jartam. János bátyám pedig a Mária Terézia korában épített, akkersárga meszelt vármegyébenében lepedőmagyságu ívek ruhákába írta kaligrafikus betűit.

A trónon Ferenc József állt, a miniszterelnök gróf Tisza István volt. János bátyám pedig, aki boldog egyetemesben élte elsőléti életét, édesanyám hányával, Anna némettel, vasnapnap a látánonken, elatogattott hozzánk.

Nemesak jó sógorok, hanem barátok is voltak, ha bánya jutottak, szegítették egymáson. Néha édesapám nyugtatót be egy-egy váltót a Központi Takarékhöz és a váltón, mint jófállo János bátyám szerepelt. Vagy megfordítva.

Tudod, Ferenc, a bázat újra kell esere nevezni.

Tudom, János bátya helyben az apám.

Hoi az a váltót és már nyúl is a kalamáris után.

János bátyám különben ezermester volt. Ha eldöntött a zenélőóránk, a javítottam meg, ha a háromkerékű biciklímnek kicésít az egyik keréke, ő tolta a helyére, ha bort kellett a borhőzők üvegekbe lefelfelni, János bátyám végzte el. Illyenkor — már mint az utóbbi esetben — Anna német is kitarított mellette. Ma már tudom, hogy ezért, mert János bátyám az ilyen borfejtés után sohasem akart hazamenni. Helyesebben: ha az akart menni, csak — a jó ég magyarázatánál meg, hogy miért — ha kilépett házuk kapuján, mindig balra igazította be a lepecsit, holott jobbra kellett volna vennie az irányt.

Néhány pereig tartott ez a bizonytalan, talanság, — talán még addig se, aztán Anna német gyengéden János bátyám hóna alá nyúlt. Erre, Jánoskám — mondta szeliden, mire János bátyám mukának nekik ment Anna német mellett.

János bátyám ugyanis nagyon szerette Anna németet.

... Aztán jött egy nyar és ezen a szép nyári napon — vasóra után, amikor már a láthatatlan lámpagyújtató kezeltől az eszlazok milliárdjai ragyogtak az égen — jöttek el hozzánk János bátyák.

A nagyszobában ültek be, édesanyám meg a menyeczetéről függő nagy köröng petróleumlámpát is meggyújtotta. Apám bor tett az asztalra, poharakat, hosszúszáru pipáját megpiszkálta és karikatúrákötőket eresztett a plafon felé. Én csak ezeket a füstkarikatákat figyeltem, hullani pedig mindössze anyáit hallottam, hogy Baryában Szilviák főnkremének és most Szilvia, aki János bátyám unokahúga — akit soha az életben nem látott, most János bátyámok segítségével ker.

Tudod, Esztikém, — mondta Anna német édesanyámnak — Jánosnál úgy beszéltek meg, hogy jöjjenek hozzánk, háznunk nem nagy, de azért megőrönnk benne. Aztán megsegítjük őket pénzrel is. Vendéglőt szeretnénk nyitni, tizán majd sikerül nekik. En már ki is szemeltem a helyet, a Nagyudombon, a szőlőskertben. Hallottam, hogy ott most egy hajlék kiadó...

Édesanyám mindent helyeselt, édesapám pedig, amikor Anna német már kifogyott a szóból, egy hatalmas füstkarika után odabotul János bátyámhoz.

gof kapunk eszengeje. Szokás szemni en te toltam kaput nyitni.

Anna német volt. Kalap nélkül. Édesapád itthon van? — kérdezte olyan igaztalanul, hogy én meg köszönni is elfelejtettem.

Nincs. Annál jobb! — mondta és besietett a házba.

En utána. Szinte lerogyott az egyik székre.

Az Istenért, mi történt? — kérdezte remülten édesanyám. Anna német csak pereck múlva válaszolt.

Nagy baj van. Esztikém, szörnyű baj!...

Dehát mi azt... Beszeli!... kérlette édesanyám.

Aztán Anna német elkezdte és ömlött a szó a száján.

En a pamulg egyik sorkában gubbasztottam s a lélegzetemet is visszafojtva füleltem.

Tudod, senkire rá se néztem, — mondta Anna német, — ha köszöntötök, ő csak összehúzott szájjal megbiecentette a fejét és... és képzeld, Esztikém!

Anna német összesapta a tenyerét. És képzeld tegnap este János pofon ütötte a főbíró!...

Édesanyám megmozdult a helyén.

Nem értem, de... miért? Anna német sóhajtott.

Amióta a csárdá megnyílt, mindig ott van. Néha még a vasoráján sem eszi meg és már rohan el hazáról. Eleinte még mentegelődzött; tudod, ellenőrsni akarom, hogyan gazdálkodnak a közsémmel. Mostanában már ezt sem mondta. Csak ment.

Édesanyám bólintott, hogy érti.

— És a főbíró? — kérdezte azután.

Részeg volt és szemtelenedni kezdett Szilviával... És János pofonütötte...

Teremtő Isten, — szólalt meg édesanyám, — most mi lesz?

Nem tudom... — szípjogta Anna német. — Párhajóna fognak... Agyonlövök egymást... Vagy Jánosnak ott kell hagyni a megéjt... Nyugdijba küldik, vagy elcsapják...

Hát ez rettenetes! — sóhajtotta édesanyám.

...Nem lett párba. Anyi történt, hogy a főbíró másnap, amikor kijózanodott, zsukettel, esikos nadrágot húzott és cillinderrel a kezében megjelent a Beszeli-csárdában s ünnepélyesen becsenatot kért Szilviától, aztán hivatalában felkereste János bátyámat és keztenyujtva megköszönte neki — a pofont.

A katasztrófa azonban csak ezután következett. Szilvia a főbíróval történt jelenet után — többé nem volt hajlandó a császában ülni és ezt az elhatározását János bátyám — az ura tiltakozása ellenére is — helyeselte.

Hát nem látjátok, hogy azóta üres a csárda? Mindenki elmaradt tőlünk!... — jajgatta Szilvia ura.

Mire János bátyám csak annyit jegyzett meg:

A pénz pedig ne okozzon neked gondot. Majd én szerzek.

Mint ahogy szerzett is.

Meglásd Eszti, — sírta Anna német — rossz vége lesz.

János bátyámat ezekben az időkben sohasem láttam.

Aztán ismét nyár lett. A Beszeli-csárdá meg megvolt, de senkisen beszélt róla. Legalább is előttem nem.

„Testes nők” a láthatáron

„Azután jött egy vasárnap. Előreléptem és megfogtam a kezemet.

Na, gyere!”
 „Ukraszó!” – gondoltam, de nem mondtam ki. Vanília, eper, csokoládé, aztán megint vanília, mert ezt nagyon szeretem – elmélkedtem magamban, míg a költői akciófakkal megelégedett Fő-utca-műtűnk.

– Hová megyünk, édesapám!
 – A Beszafiba! – Ez mintha a gondolatomat leste volna ki meg utána gondoltam: – Ott is kapsz fagyialolt.

Ekkor voltam először a Beszafi-eszterházi.

Amikor megáztunk a kapuja előtt, a kapu zárva volt és a kapun egy irkából kifutott, lap fehérletű és rajta ez a három szó: állakéset miatt zárva!

Apám nezte a papírt.
 Nem értem! – mondta önmagának.

En is elolvastam és szólti akartam, hogy én értem, de édesapám megelőzött.

– Menjünk, fiám!
 Tudtam, hogy hová megyünk. A sírköri szomszédságában volt János bátyámék háza.

Amikor a temető kapujához közeledtünk, apám felkapta a fejét.

– Hát ez meg mit? – kérdezte ismét önmagától.

A temető kapuja előtt emberek álltak, fekete fejkendős öregasszonyok, szoknya-jukba káposztakökö gyerekek és egy rendőr förléptezenek a homlokát.

Amikor megállítottunk édesapámat, elébejött Szalutafi, apám kezét nyujtotta. A rendőr csak a szemével intett, mire apám megengedte a kezemet. – „Máradj itt!” – mondta, aztán a rendőr is, meg ő is ott hagyott.

Egyedülállóan már-már sírakra görbült a szám, amikor apám meg a rendőre is elindultak felém. Ahogy közeledtek, kezdődjömből annyit értettem, hogy a revolgyerölgyő a szívet furta át a temető egyik sírhátján és hogy ott fekszik a halottas házban öcsünkék ruhában...

Néhány perccel később ott álltunk János bátyámék házában virágos kertjében. Álltunk és a dobozban eszeder János bátyám földökli zokogása tört meg.

Ugy sírt, olyan fájóan és zokogott, ahogy én szoktam, amikor megverték azért, mert felmásztam az almafára és beleharaptam az éretlen gyümölcsbe.

– Ahha, ami tilos volt...

Hány éve ennek! Talán negyven. Ha néha kinyalagolok a temetőbe, a családi sírhelyi három emlékoszlop. Az egyiknek – jobbról – Anna néni névvel olvassom el. Hogy ott ötvenhat év. A másikba – balról – Szilvia névvel veszték. És, hogy huszonegy éves volt mindössze, amikor a revolgyerölgyő átlukasztotta a szívet. És e két emlékoszlop között, a János bátyámé. A koporsójában a parnajai utat – úgy végre eldelkeztet, hogy odategyek, elporladt már az a level, amelyre Szilvia néni utolsó üzenetűt ezeket a sorokat írta: „Annak asszonyok, akik nem a boldogságra születtek. Te jó ember vagy, de jószágod arra terjeszt ki, aki megérdemli. Ugy szeresd Annát, ahogyan én szerettem, aki mintha meg nem is tudtam...”

A level – a felbeszakitóit mondattal együtt – elporladt már.

János bátyám pedig azóta, valahol a szépséges menyorszámban, a Tejtúri Finaszszarozza Szilviák vendéglőjén. Nem is lehet rosszul. Elvégre a városi és városi gyerekek, a Beszafi néni törzsvendégei is felkötözték azóta a csillagos égbe.

„A háború, amely megtelepedett életünkben, mint egy komor, makacs lecke-tetés, most, a jelek szerint, visszahozza az első világháború előtti női divatot, az anynyékat és nagyanynyékat. A finom, vén kávéházban ülök, ahol e cikket rovim s amit elgondolkozásaim közben oly sokszor úton-láttam már, most különös értelemmel nyem szemben, a gyöngyszín-dohányfüstös terem falán nagy falfestmények mutatják a régi Pestet, Krudy vizionák városát, a XIX. század végének e mozgalmas, mégis lustán idilli és már megkopott rajzát. A Kossuth Lajos-utca – a rajzon éppen bivalyos, sárga sznászéker hajja s kétoldalt a florentinakalapos, telcsipokú, zöldnapernyős hölgyek korzónak.

Elmerülök az élet körforgásának, ismétléseinek végzetében, mert tudom, hogy ezen a tavaszon ismét a széles csipő a divat. Gömbölyű, telt, nőies alkati, azonban a derekát élesen be kell fűzni. Hallom, már elkészítették a halcsontos és a hosszúszerű cipőhöz hasonló zsinórral bélelt női fűzőket. Sőt elkészültek bizonyos kisparnák is, a csipők ringó növelésére ott, ahol a természet maga nem szolgál ilyeneket vagy az utóbbi évtized szépségtenyésztésében, a sok fogyszám elillant ez a női vonzere.

Vállalkozásellenű ifjúságomból ismerem az egyik divatszabóság női vezetőjét, ő panaszkodott, hogy a hölgyek a gyors olvadásra valóságoslag megtámadták a szabónőket. A nők nagyrésze ma szivós munkát végez, a családért és a háborúért is, még sem állhatják meg, hogy jelt ne adjanak a tavasznak kecsességük, gyengédségük, hangulataik jelenlétéről. A hölgyek és a tavaszon változatni nem lehet, biztosan nem is szabad. A nőnek igazán nőnek kell maradnia, hogy örömetnyújtóan várhassa vissza az új világot kiverekedő férfit. A háború keresztve, de nagy tanító-mester; arra is rávezeti, a bekeidökben megkeményedett, elfálsult egyéniségű, fiús, sőt férfias magatartást hagyó nőket, hogy a háborúból megtérő férfinak nőies nőre van szüksége, tehát éppen olyanra, amilyenre a Teremtés jelölte ki a nőt. Figyeljünk csak ide, a dráma mögött mintha egy összhang épülne. Mert csak az ilyen, nőies nő sugározhatja azt a gyengéd po-

zist, amely egyedül képes feloldani a férfit minden szörnyű emlékből. Victor Hugo egy nemkevéssé drámaí tavasszon tudta írni: „Tavasszal nem tudok másról beszélni, vídám, szomorú, égető, féltékeny szerelem, ez sóhajthat az erdők, a fészkek, a virágok, a farkasok”.

Megrendületen hallom, hogy a divat most is, mégis csak Párizsból indult ki. Filozofusnak olvastam, hogy minden áramlatot végül a franciák irányítanak; a francia nők bőven enni szeretnének, hát legalább kitálalták most a molett szépségideált. Mert miként zihatnak meg most a párizsi nők a kívánt méretekre? A szerelemben gyakorolt ösztinteségük vajjon elbirja-e nagy mindent a ruha csipőrézébe illesztett pántokkal potoljának?

Ha már ennyire vagyok megemelt friss kilörszárú értesüleimet, mibe illozik ezen a tavaszon a divatos „testes hölgy”. Tehát elefantászürke és csaucaudrapp színűek, zsirárdi kalapba és pepta szoknyába. Divatosak a turbánok és a „rozszármalyatú” szőke haj és az üvegarkú cipő. Hir szerint Párizsban van már ruganyos üvegarkok is, sőt világító fulbeveg. Csak azt nem értem, hogy míg a ruhák befűzött derekra és széles (ha másként nem megy, kitérőtű) csipőre kezdődnek, addig a kosztűmök angolosan egyenesek. Így megírtótenhik nyilván, hogy a derelőtti hölgyet este majd nem ismerjük fel.

A „testes hölgy” állítólag világdívat lesz. Nem tudom, miként sikerül ez a nolywood filmszínésznőknek, akiket úgy lerogasztottak, hogy amikor legutóbb a hadi kórházakban látványos önfeláldozással vértáni jelentekbe, elkergettek őket, mert soványáguk miatt nem volt kelleszámú voróvárszejtjük. Most majd meg kell hízniok; már perszeők nem a vértáimléstésért, hanem egyedűl a divat kedvéért fognak hízni. Elképzelem filmjeiket, melyeken kibombólyóvde futkosnak túcsak lesznek. A divat alól nincs mentesség. Gondolják el, milyen lesz Garbo, ha pályáján aikonyára megízalják.

Férfitársaságban is beszélünk minderről. Az a vélemény alakult ki, hogy a karcú, sovány feleség mutatós ugyan társaságban, színházban, csak mikor színház után a ruhatárban a férj felségűt a kabátját; ekkor a hazaindulás pillanatában már bánja a feleség soványágát. Igen, a legyalult nőből elegűt volt, mondatt, a teltségviszont lehet halkabbban, szeméremben csinálni. Mindenesetre az idonokt hazudó vattapárnákra nincs szűkség. S baj van az új divattal, ha az összerizorított derekú nő azt jelenti, hogy számára vége a sportnak. Az úgynevezett „sportmacska-nő” is visszataszító volt, de az erőszépség azért meg kell maradnia.

Azt hiszem, a nők ott léteztek el gyönyörűn a divatot, ha az öltözködszt szépségük, végeidőnk és végeredménye nek tartják. A nő szépségnek emel sokkal mélyebb becsvágynak kell lennie, amely mellett a ruha és a fűző csak kellék, felszínes, túncenyű játék. III. Napoleon (akinek a felesége, Eugénie, találta fel a krolnotat) mondta: „A szép asszony tetszik a szemnek, a jó asszony tetszik a szívnék, az előbbi ékszer, az utóbbi kincs”.

S ha akadna olyan hölgy, aki csinoságával, divatoságával esetleg szerelemre pályázne ezen a tavaszon, gondoljon Nietzsche örök szavaira: „Az igaz szerzelemben a lélek úgyis elborítja a testet”.

Divatos dubic karkötő, esavart fazon P 50. – AJÁNDEKOLTBAN KAPHATÓ! Károly király-út 21

Bibó Lajos: Gyerekek

Két pipiske lány haladt a Kossuth Lajos-utcán a Belváros felé. Olyan tízenyolc-éves formák. Az egyik szőke volt, kék szemű, a másik barna, ciklázó tekintetű. Az Apponyi-tér előtt egy magas fiúba ütköztek.

A fiú megemelte kalapját.

— Bocsánat... — mondta udvariasan. A két lány összenevetett. Nyár volt, fölöttük ezüstösen tündöklött az égbolt, valami más öröm is érte őket, hát nem fért bennük a jókedv.

A fiú megállott. Kérdően tekintett utánuk. — Kit nevetnek ezek? — Végigpillantott magán. — Hm! — mormogta. — Pedig rendes úrilányoknak látszanak.

Megindult utánuk.

A két lány észrevette, hogy követi őket. A barna megszorította a szőke karját.

— Te! Jön.

A szőke katonásan kezdte rakni a lábait.

— Ne vihogj.

— Nem vihogok, de jön utánunk.

— Ne nézz hátra.

A barna alig bírt az izgalmával. Megyorsították lépteiket.

— Forduljunk be a Petőfi Sándor-utcába.

— Főlsleges.

— Te, már csak tíz lépésnyire van tőlünk.

— Hát aztán. Engem utcán nem lehet megszólítani.

Kip-kop! Hallatszott a hátuk mögött. A szívük hangosan, csaknem fulladt dobogással vert.

— Istenem, milyen érdekes volna.

— Ne szorítsd úgy a karomat.

Félek.

— Ne törődj vele.

— Jaj! — akartak egyszerre fölsikoltani, de csak megmerevedtek. Késő volt. A fiú ott állott mellettük.

Hölgyeim — mosolygott öreguras előkelőséggel — valamelyikük elejtette a kesztyűjét.

Egyszerre tekintettek a kezükre. A szőke fülíg pirult.

— Az enyém.

A fiú a tekintetüket kereste.

— Parancsoljon. Szóval valóban vannak az életben ilyen véletlenek?

Egyik sem tudott szólni. A fiú folytatta:

— A hölgy elejti a kesztyűjét, a lovag felveszi...

A szőke közbevágott:

— Azt hiszi, szándékosan történt? — ráncolta össze a szemöldökét.

A fiú nem vesztette el a fölnyét.

— Én nem hiszek semmit. Kötelességemnek tartottam, hogy a kesztyűjüket föl-emeljem a földről. Hova mennek?

— Sehova.

— Nagyszerű. Magam is oda indultam

A szőke rántott a barnán.

— Akkor szerencsés utat.

Már mentek is. A fiú két hosszú lépéssel beérte őket.

— Ne szaladjanak annyira. Kimelegszenelek.

A szőke haragosan előreszegte édes kis arccskáját. A barna kényszeredetten követte.

A fiú tovább makaeskodott.

— Nézzék, ne okoskodjanak. látom a képükről, hogy gimnazisták. Most vakáció van, most örülni kell. Hallgassanak rám...

— Nem hallgatunk.

A fiú egyenesen a szőkéhez fordult.

— Maga bizonyosan jeles tanuló, azért ilyen szigorú. Miért haragszik? Nem akarok én semmit. Szépen kísértél a Dunapartra, ott leülünk és elbeszélgetünk. Beszéltszavamat adom, hogy kifogástalanul viselkedem.

A barna nem állt a lovább. Biztonság kedvéért ugyan odabujt a szőkéhez és úgy kérdezte:

— Kicsoda maga?

A fiú komolyan mondta:

— Látja, maga okos kislány. Valóban ezen kellett volna kezdenünk, akkor a barátónője megtakarította volna lesújtó pillantásait. Bemutakozom tehát. Keresztes György vagyok.

A szőke észrevette, hogy ügyetlenül viselkedett. Nevetségesnek találta, ha továbbra is pattog.

— A foglalkozását kérdeztük — mondta egyszerre engedékenyen.

A fiú máris felelt:

— Mérnök vagyok.

— Hol?

— A villamosműveknél.

— Pesten?

— Budapesten.

— Érdekes...

A fiú kényszeredett képet vágott:

— Nem ez az érdekes, hanem az, hogy három szék hatvan fillér. Nekem pedig csak negyvenkét fillérem van.

A szőke elmosolyodott, a barna fönevetett.

— Szép kis gavallér.

— Igazi lovag sohasem hord pénzt magánál. Tankrédnak se volt soha egy vasa se.

— Az rég volt.

Kiérték a Dunapartra. A fiú megállott.

— Van egy ötletem.

Amazok nevettek. Huncut, csiklandós, kedves, gyerekes nevetéssel. Határtalanul élvezték a kalandot.

Halljuk.

A fiú gondolkodott.

— Maguk — nézett előre a leccgöbe. — helyesebben mind a hárman leülünk a Hungária teraszára. Meguzsonnázunk. órát, másfelét beszélgetünk, akkor maguk felállnak távoznak és az Eskü-téren megvárnak.

— És maga?

— Magával mi lesz?

Nem tudom. Azazhogy valamit majd csak csinálók. Elvégre negyvenkét fillérem mégis csak van.

A barna halkán, bizonytalanul fölnézett.

— Nekem is van egy pengőm.

A szőke a retiküljébe pillantott.

— Nekem nyolcvan fillérem.

A fiú kihúzta magát.

— Hová gondolnak? Saly Tibor nem fogad el tőltől pénzt.

Egyszerre néztek egymásra. Egyszerre vörösödtek el. A fiú észrevette, hogy elszólta magát. Beszélni akart. A szőke megelőzte:

— Ezek szerint hazudott? — vont a felősségre izzó hangon.

A fiú mozdulatot tett, mintha nem történt volna semmi, hogy viszonyerje előbbi fölnyét és előkelőségét.

— Bocsánat...

— Semmi bocsánat. Aszfaltbetyár.

— De...

— Azonnal hordja el magát.

Csaknem futva menekültek. A fiú ott maradt. Félszegen, leforrázva. Reszkető, keserű szegyenérzettel tekintett a két lány után. Dehát miért? Miért hazudta azt, hogy Keresztes Györgynek hívják, amikor azt megmondta, hogy mérnök elektromoséknál?

Zsebébe nyúlt. Ebben a pillanatban megdermedt. A keze pénzbe ütközött. Kivántotta. Egy húszpengős bankjegy volt. Dél-előt kérte egyik barátjától. Megjellekedett róla, azt hitte, negyvenkét fillérje van csak.

Ez már sok volt. Szíve összerándult.

— Oh, én barom... — szakadt föl belőle és kis híján, hogy ki nem csordult szeméből a könny.

De a két lány ekkor már messzejárt.

Szívét a tavasz

bőrét a

NIVEA

creme fiatalítja

SZÍNHÁZI KRÓNIKA

ELMONDJA: YASS LÁSZLÓ

Szégyen az egy színházra, ha bohózatot, komédiát ad elő? Miért volna szégyen? Egy jó komédia nyilván többet ér, mint egy rossz tragédia. Ha jó bohózatot látunk, mindent megbocsátunk s még bálások is lehetünk a színháznak, hogy e mai világban, legalább pár órára, két légitámadás közt, büfeledtető és idegerősítő játékkal kíván szórakoztatni. Mert a színház már régóta nem csupán művészeti intézmény s a szórakoztatás ma különösen épp olyan eisörendő társadalmi tényező, mint a munka. A Pesti Színház új darabja, a „Hattyulovag” is ilyen szórakoztató igénnyel lép a közönség elé. Gyöngye fajsúlyú, könnyed tónusú vígjáték, távolról sem tartozik ama klasszikus hagyományú francia vígjátékok közé, amelyekben a bohózati elemekkel együtt rendszerint egy valóságos dráma is jelen van.

A szerző, Alfred Picard úr neve ismeretlen nálunk, darabjának témája annál ismertebb. Az álcsábító, egy modern taxi-Rómeó beleszeret igazán úrnőjébe s egymásé lesznek. Igazi vándortéma, Boccaccio Dekameronjában éppúgy előfordul, mint a „Vie Parisienne” régi békebeli pikáns történetei közt. Picard úr a két kúforrásból egyformán merít. Természetesen bőven hozzáad a magyából is. Bemutat egy züllött arisztokrata lovagot, akit a szerelmes képviselő felbéreltet arra, hogy botrányos jelenetekkel kikényszerítse az öreg konzervatív pártvezér és imadottja, az élnivágó ifjú feleség közt a válást, miáltal szabaddá válna az út a két szerelmes számára. Saint Obain lovag bevonul a konzervatív pártvezér kastélyába, tetszik neki a vidám élet, szórakozik a maga módján s már-már megfeledeklik feladatáról. Sürgetésre munkához lát, előkészíti a rajtkapási jelenetet, már próbálja is, de az ügyefogyott férj, az öreg Mikulás oda se figyel, őt csak a vadász-nők érdeklik. Persze, a próba túlonult jól sikerült, a pénzért mindenre képes álcsábítóból kibújik az igazi Rómeó: szerelmel vall úrnőjének, Isabelle-nak, akinek szintén tetszik a váratlan fordulat, hiszen sem a férjét, sem képviselő-udvalóját nem szereti. A botrány mégis kipattan, persze egészen más formában. A vadászatról hazatérő pártvezér éppen a képviselőt kapja rajta, amint az keserűen a feleségével dulakodik. Így aztán a felszarvazott öreg Mikulás végül is a képviselőt utasítja ki kastélyából, míg a kakukfióka műveletei előtt esodálatraméltó ügyefogyottsággal szemel huny.

Nevetni tehát lehet, különösen a második és harmadik felvonás mulatságos jelenetein

Pesti Színház: „Hattyulovag.”
Delly Ferenc—Simor Erzsébet

Simor Erzsébet—Greguss Zoltán

Greguss Zoltán és Mihályi Ernő

Mihályi Ernő—Simor Erzsébet

Jánosy—Pétsik felvétel.

neteinek szakadatlanul. Mintha minden epizód az egyetlen nagy jelenetért történeket, a „rajtkapás”-ért. Ahogy felkészültek rá, ahogy izgulnak sikereért az érdekeiket s amikor folyik a próba: mind-mind a gyöngy trouvaille, csupa izgalmak, szeldített pikantéria a javából és véges-vegig jóízű mulatság, melybe olykor beleszóppen egy kis szatíra is, anélkül azonban, hogy a szerző moralizálna vagy pedig magyarázna, kimondaná, hogy „vigyázat! most társadalmi hibát és politikai bűnökkel pelengérezek...” Erről szó sincs, Picard úr nem pelengérez. Hősei abból a nemzetközi társaságból kerülnek ki, amely a két háború között a világvárosi hotelokban és mondán szórakozóhelyeken pompázott, gondtalanul és felelőtlenül. Silány alakok mozognak a színpadon, életük a rendezés (Sármási Miklós) helyenként finoman karikatúrává hegyezi.

A züllött taxi-Rómeót Delly Ferenc alakítja villogó humorral; kitérő lendülettel bírja a franciás dialógusok széldített iramát. Használt neki a vidéki távollét s nem ártott az operett sem. Meglepő, hogy milyen könnyen hazatalált a szalon-vígjáték hagyományos vigszínházi légtörébe. Hány-szor felfedeztük már Delly Ferencet!

Kellemes, meglepő művészi élmény a Simor Erzsébet fellépte is. Rossz, szinte már vigasztalan emlékeink vannak róla, legutóbb az Új Magyar Színházban játszott, egy Asztalos-darabban, feltűnő gyöngén. Most egyszerre kivirágzott Picard úr egyáltalán. Azonkívül, hogy dekoratív szépségség, már van más értéke is. Szépsége nem öncél többé, hanem ügyesen kezelt színpadi eszköz. Játéka, beszéde egyéni hájjal, sok új színnel fonja át szerepének finoman fűszeres, párizsias pikantériáját. „Csak gyereink, gyereink!” mondja kedves türelmetlenséggel s nyomban villamos szikrák sercegnek a színpad és a nézőtér között.

Mihályi Ernő újra kabinetfigurát tenementett remek maszkos öreg pártelnökével: jólérzi magát a bohózat szertelen világában s mégis mennyire fegyelmeztet tud lenni. Greguss Zoltán az állandó futótt motor erejével szágulnak a kicsi színpadon s a sok lótas-futásnak meg is van az eredménye: agyonkacagtat. Sármási Miklós uzsorás bukmeckerje még kissé nehezkes, talán nem is párizsi. Kár, hogy Dénes György egyetlen kitűnő groteszk jelenet után mindörökre eltűnik. Kiseb szerepekben Pogány Margit és Puskás Tibor nyújtott említésreméltót. Neogrady Miklós kastélyhallja elbűvölően hangulatos.

Női Orvosság

Feküdt a széles, baldachinos rekámnén, mint a halott. Falottnak érezte magát. Sírás, nevetés, beszéd, élet olyan messze voltak tőle, mint valami távoli csillag. Így tud az ember eltávolodni saját kislujjától is, ha megfordított színházi látszóvén át nézi. Kicsi lesz, lavóli, idegen és közönség.

Asszony volt. Csak a valóságban tudott élni, csak arra tudott gondolni, hogy a szomszéd szoba üres, mert a férje elköltözött tőle, mert válnak. Kong a szomszéd szoba az ürességtől, pedig bútorok, képek, szőnyegek egytől-egyig a helyükön állnak, csak a könyveit és a ruháit vitte el. Nem. Nemcsak ezt. Elvitte a botorkálóan csendes léptét, elvitte a reggelek kécsőközimbős jöregeltjét, a rohanást a hivatalba, délelben a három ideges csemetét, mielőtt megfordítja a kulcsot a zárban, azt a megszokott mozdulatot, amint hosszú, karcos kezével kihúzza az asztalkendőt a szalvetagyűrűből, ütemes idegességét a delutáni alváskor s azt a gyerekes mozdulatot, ahogy a két tenyerével összefogott kezét az álla alá dugta. O, nem kevés az, amit elvitt. Sok. Hihetetlenül sok.

Csend volt a lakásban. Buta, feszült csend. A telefon kokokul hallgatott, az asszony kokokul, hallgatagon fektült és érezte, hogy elterül benne a fájdalom. A fájdalom mintha a kezéből indult volna ki. Ott tartotta az összeszorított ujjai közötti, de az elindult csendben és biztos ítéletben. Végigkúszott karján, a mellén, csipőjén, lábán, aztán felfelé egészen a fejéig. A szájára keserű vonalat torzított, a szemet majd kiegészítette, összehúzta a bőrt, csipette a húsát. Fájt, kegyetlenül fájt a fájdalom.

Felugrott. Nem, már nem bírta egyedül. Ledobta a selyempongyolát s a könnyű kis papucsot. Ruhát vett fel, elegáns ruhát, szürkét, kis zöld szalagokkal, keskeny szürke cipőt, puha zöld kalapot. Az uralta vette még úgy, ahogy volt a szürke táskával, zöldvarrásos kesztyűvel együtt. Az uralta szerette szomorúnak öltöztetni, tampa szürkébe, hamvas kékbe, mély barnába s fekete bársonyba, ezüsttel. Fekete és ezüst, szinte kesz temetés, bársony és fém. Szivfajdító meleg, jégsszinnel tompítva. Ez a zöld is a szürkén, egyik meghazudtolja a másikat. Illenek össze, harmonizálnak, mint az uránál minden, de tisztítják egymást.

Hátha találkozik vele az utcán, meglátja a ruhát, a szürke ruhát, megismeri. Biztosan utána fordul, még ha azzal a másik asszonnyal van is. Ostobaság. Miért találkozna éppen vele?

Még nem tudta, hogy hova megy, de érezte, hogy egyik barátójéhez. A nők nem túlságosan szeretik egymást, közöttük nem alakul ki az a férfiak közötti oly ismert magasztos barátság és mégis érdekes, hogy ha egy férfi megcsalja, kijátszja őket, azonnal elszaladnak egy másik nőhöz, hogy bepanaszolják, elárulják nála azt, akit szeretnek. És amíg siránkoznak együtt, mindketten azt hiszik, hogy oké ketten a világ legjobb barátói. Később megutálják egymást, márcsak azért is, mert ismerik közösen gyengességeiket. Ezt a zavart egymásrautaltságot csak valami paradicsomi átokkal lehet megmagyarázni.

Kedek, ahhoz túl szememes volt és talán túlokos. Úgy érezte, olyannak kell elmondani a titkait, aki már nem tudja szétfordani az ismerősök közt, hanem hamarosan elviszi egy másik világba a földön összegyűjtögetett fájdalmakat.

Az öregasszony csak asszony volt, se nívatalnok, se kereskedő, semmifele dolgozó, mint egykorú barátnői és jómagá. Fehérhajú volt, bogárszemű, csak asszony és anyu. Egy kicsit talán az ő anyja is. Egyszerű kis lakásban, olcsó ruhái mellett szinte páv volt a fiatalasszony s szégyelte is magát. Hiszen csak azért öltözött így, mert azt hitte, hogy találkozik az urával. S olyan végtelenül sokat várt egy ilyen találkozástól, hogy legzsivesebben estélyi ruhában jött volna.

Az öregasszony leültette, ránézett, aztán halkán megkérdezte:

— Ugye, te el akarsz mondani valamit, olyan elszánt az arcod? ..

— Igen. El fogok mondani mindent. Be-

szélnem kell az uramról és magamról. Nem tudok nélküle élni. Nekem már csak ő van és semmi más.

— En nem akarlak meghallgatni hangzott röviden és keményen az öregasszony hangja.

— Tessék? ..
— En nem akarlak meghallgatni és nem is foglak. Itt maradhatsz, beszélgethetünk sok mindenről, hisz annyi minden érdekel két asszonyt, de arról ne beszélj. Se neked, se nekem nem lenne jó.

— De ..
Nem, drágám, hidd el nekem. Most úgy jöttél hozzám, hogy mindent elmondasz, kidobárod magadból a szenvedéseket s aztán felrepülsz valami földfeletti jóerzés magaslátára, könnyű leszel, lebegni fogsz s én örvéndezhetek, mert a meghallgatás nagylelkűségével segítettem neked. Erre nincs szükség. A ti ügyekben nincs mit mesélni. Befejeztetek. Lásd be, hogy a nehezén már túlvagy. Ne akard, hogy véletlenül találkozzatok, hogy az urad utánad forduljon az utcán, hogy kiábránduljon, hogy mindent megbánjon. Ezt mind ne akard. Teremtés magadnak új életet. Légy önálló!

— De .. de miért mondd nekem mindezt?

— Tudom, csodálkozol, hogy mindent tudok. Mi áltálmán véve mind egyformák vagyunk. De mit tagadjam, az urad is itt járt — hazudta jötekonyan. — Pontosan tud rólad mindent. Keres téged már. Amit te csinálsz, egészen rossz. Nem téged, hanem mindig önmagát találja benned. Az emlékeit s azt a tévedést, amit talán már meg is bánt s amit feltétlenül szégyel. Majd otthon gondolkodjál a többin. Ma néhány vendéget várok, szeretném, ha itt maradnál. Érdekes emberek ismersz meg.

Az asszony először menni akart, aztán mégis maradt. Ostobának és kétszínűnek tartotta az öregasszonyt, hogy eddig nem szólt az uráról. Okokat keresett, melyekkel megbocsáthatna a férjének, hisz keresi őt, vezekelni akar. Egyszerre könnyű lett és felszabadult. Szép akart lenni és vidám. Megbánta, hogy régi ruhát vett fel, a szürkét zöld szalagokkal, valami világos-kekre vágott, tarka gombokkal vagy puha mogyorószínré, meleg sárga övvel ..

Erősekk és biztosnak érezte magát. Nem szabad, hogy az urala észrevegye a magányát, ha utána kérdez. Elhatározta, hogy társaságot terem magának. Talán színházba jár és udvarolattatni is fog, hogy lássák, fiatal ő még és nem csúnya s ha akarja, örülnek neki az emberek. Eddig visszavonult, de most megmutatja, hogy talán ő még társaságot, udvarlót, nem kell visszakönyörögni, visszavárnia azt, aki elhagyta és nem kell visszafogadni azt, aki könyörögni jön. Talán talán egy olyan embert, aki megbecsüli benne az asszonyt, aki ottthon terem neki és talán gyermekel is lesznek. Alig várta a vendégeket. Úgy készült erre az estére, mint annak idején az első bárra. S egész este sugárzott, ujjáledt, sikerei voltak.

Az öregasszony örömmel figyelte. S esendesen mosolygott magában:

Lám, egy kis hazugság kellett csupán. Mind nekem van, szerencsésen és megalkozott. Aki az önbizalmat veszté el, orokre megbénítja. Hát ez lenne a férfiak erője? ..
Zirczy Ilona

IGAZ GYÖNGY

**Messziről jöttem én,
mégsem írádram el;
tenger fenekéről
csigákat szedtem fel.**

**Búgó csigámban
zúg a tenger árá,
viz-anýkát méhének
tündér muzsikája.**

**Gyöngyházat is szedtem,
gyöngyökét is hoztam,
mikkel a világot
megajándékozom,**

**mind azt, aki érti
álom messzeségét,
égi magasságát,
tengeri mélységét...**

**Messziről jöttem én,
mégsem írádram el;
szólgám hazámat
igaz gyöngyeimmel,**

**igaz gyöngyeimmel,
búgó csigáimmal,
csengő versimmel,
bongó dalaimmal...**

**Igaz gyöngyök ezek,
gyöngynél igazabbak,
amelyeknél fájo,
nő szívek izadnak.**

**Tenger kincsel hoztam
szívemen-lelkemmel;
vegyetek el tőlem!
Ne félsetek engem!**

**Mennél többet kaptok,
ennél több lesz nekem;
hisz egybek vagyunk mi:
én meg az én népem...**

ERDÉLYI JÓZSEF

A SIKER csak

pillanatokra

szól MONDJA RAJNAI GÁBOR

Távol a város larmájától, a színházi hírverés zajától, sudár gyümölcsfák és zsengő zöldülő tavaszi bokrok között, paradicsomi csúszdában él *Rajnai Gábor*. Vonzó lényéhez, kedves, úri magatartásához illik ez a környezet: emlékekkel teli, békéző, szép otthonának ő maga is szerves része. Hosszú ideig volt beteg, sokáig nézte a négy falat: az ilyen ember hajlamos arra, hogy ne csak a külvilágot figyelje, hanem azt is, ami belül történik. A magány bölcsésé érleli a művészt, akit tehetsége amúgy is a kiválasztottak sorába állított.

Rajnai Gábor frissen és mosolygósan fogad. nyoma sincs rajta a betegségnek. Szemében huncut fény villan, ahogy ránekezik, arra gondolok, olyan fiatal, akár bonvivánszerepet is eljátszhatna. Ha akarna. Mert azt mondja:

— Nagy betegségem után egyelőre inkább filmezek. Kevésbé fáradságos, mint a színpadi játék.

— Szívesen filmezik?

— Érdekel a műterem életében az a nagy közösség, amelyben dolgoznak. A film inkább sport, mint művészet, de a felvételekkel jó koncentráció számomra izgalmas feladat.

— Mi a jó film legfontosabb feltétele?

— Nagyjában a forgatókönyvön múlik minden. A cenzúra is beleszó, ami érthető is, ha arra gondolunk, hogy a filmet öregek is, gyerekek is nézik. Általában ideális is volna, ha a filmező színész nem játszana színpadon is. A film meg a színház nézőpontjai ütköznek egymással. A színésznek ide-oda való ráncigálása megdrágítja, megzavarja és megnehezíti a munkát. A hajnaltól éjfélig hajszolt színész sem tudja képességeinek javát adni. Érdekes, hogy ezt a szédítő iramot a nők jobban bírják, mint a férfiak. Szívósabbak. Akármennyit dolgoznak, legtöbbször frissen jelennek meg reggel a filmgyárban.

— Sokak szerint a rivaldafényben edzett színésznek mégiscsak könnyebb a dolga a filmrendezőnek, mint azzal, aki még sohasem játszott színpadon.

— Persze, a filmesek nehezen mondanak le a rutinos színésztől, aki talpraesett voltával, hirtelen alkalmazkodóképességével sok időt és anyagot takarít meg. A kész mesterségbeli tudás nagy segítség. A fiatalokkal való vesződség fáradságos, de ne felejtjük el, hogy a film maga is fiatal mesterség, tehát elsősorban a fiatalok számára született. Akármilyen nagy művész is, ötven éven túl a színész csak másodrendű sztárja a filmnek. Némelykor elpirulok, amikor látom a reklámban, hogy minden fiatal kezdő előbbreváló, mint az öregedő, meglelt színművész. Ez nálunk éleződött csak ki ilyen nagy mértékben!

— Szeretnők már végre színpadon is látni, nemcsak filmen. Mikor játszik megint a Nemzeti Színházban?

— Jövőre lejár a szerződése. Természetesen, továbbra is örökös tagja maradok a színháznak, de egyúttal nyugdíjba megyek. Ha azután szüksége lesz még rám a színháznak, talán fellepek. De helyet kell adniuk a fiataloknak...

— Mi a véleménye az új színésznevezésekről?

— Nem olyan idöket élünk ma, hogy az alaposságot, a mesterségbeli biztosságot, a klasszikus ábecét ezek a szegény fiatalok meg tudnák tanulni. Mégis örömmel találkozom olykor egy-egy tehetséggel és elképzelem, hogy ha nem kellene nekik így robotolniuk, akkor szebbet produkálnának. A színészet ma könnyű mesterség. Az én fiatal koromban húsz végzett színiakadémiai növendék közül kettő lett színész. Pontosan kettő. A többi elkallódott, mivel tehetsége még a kis vidéki színházak igényeinek nem felelt meg. Detektívek, hivatalnokok, kereskedők lettek, de többé a színház tájékkára sem mentek. Ma a tömérdek színiskola minden növendékéből színész lesz. Van olyan, aki beszél sem tud még, de két nap alatt szótárrá lép elő. Megvan ennek a jó oldala is. Itt is sok jó kerül felszínre. Embri nézőpontból pedig csak örülhetünk annak, hogy az, aki szent érzéssel választja a színészi pályát, szerződést kap. Ebben a nagy próbálkozásban sok tehetséges művész is szóhoz jut.

— Sem a közönség, sem a színház nem nyugszik bele abba hogy ne lássa *Rajnai Gábor*...

Szeliden mosolyog:

— Hígyje el, nem bírom a robotot már. A mindenesti felépés túlságosan fáradsztana. A művészetet már csak kíváncskánál, nem evokánálal fogyasztom.

— Nem hiányzik a színpad?

— A színész, a művész mindig a mesterségében gondolkodik, akármint csinál, akármire jár is. Akkor is színész, amikor az erőt járja, vagy a tavaszi napsütésben kiül a kertjébe. A természetben való gyönyörködés is kielégíti művészi fantáziámat. Különbön is mindegy, hogy mikor lépek színpadra. Ha minden este játszánék, akkor is minden este előlről kellene kezdenem. A mi mesterségünk sohasé válik unalmasá. Egyhangyán, mert örökös küzdelem. A siker csak pillanatokra szól. A közönséget mindig újból és újból meg kell hódítanunk.

— Sokáig nem játszott, gondolkodt-e közben azon, hogy miféle szereppel szeretne újra a közönség elé lépni?

— Mindig csodálkoztam azon, hogy egyik-másik kollégám pont ezt vagy pont azt a szerepet szeretné eljátszani. Elképzeléseimben, vágyaimban sohasem éltek kismélt szerepek. A szerep és a színész lassan-lassan összefon egy mással. A szerep megformálása mindig öröm és élvezet volt számomra, legfeljebb a velejáró fizikai munka fáradsztott.

— A színházi hajszát nem szereti, a magányt magasztalja és a természetben gyönyörködik. Hogyan történt az, hogy mégis a színészi pályát választotta?

— Azért lettem színész, mert gondoltam, valami tisztességes foglalkozást kell üzönm. Mivel nem vagyok polgári lény, nem könyvelő lettem, hanem színész. Már gyermekkoromban is a művészet érdekelt. De ha igazán emberi életet élnek, nem a túlekedést, nem a robotot választánám. Akkor érzem magamat annak, aki én vagyok, amikor kint a kertben: a fákat nem-sitem, ápolom és gyógyítom. A madarak, a bogarak rajzó, csitvelő tömege mind jóbarátom. Öszintén szólva jobban szeretem őket, mint az embereket. Az erdő után való örökös nosztalgia él bennem. Nincs a napnak egy órája, amikor ne vágyódnék az után, hogy kint legyek a szabadban — emberek nélkül, egyedül az állatokkal. És mindezt, fájdalom, nagyon ritkán tehetem meg. Képzelle csak el, hogy a szabad természet után való sóvárgásom csaknem félszázad óta kielégítetlenül él bennem. Most nehezen is járnám az erdőt és kétésgbeeseten gondolkodok arra az időre, amikor csak az ablakon keresztül nézhetem már a fákat.

Lírai megnyilatkozását csendesen hallgatjuk. Elgondolkozik:

— Az öreg *Wesselényi* a nagy vadász jut eszembe. Amikor megvakult és nem tudott már vadászni, kivitte magát erdejébe. Az alá a fa alá, amelyen a fánakon felgalyaztak. Varkában közéjük tett. Egyet se talált el közülük. Elvitette magát az erdőből és sohasé ment ki többé. Ez a szomorú sors, remélem, egyelőre még nem vár reám. A színpadon is, a filmfelvevőgéppel is egyszer-kétszer még én is megengedhetem magamnak a „dörgést”

Pusztulás, vér és halál A BOMBÁZOTT BUDAPESTEN

Akkor délelőtt gyerekek hancuroztak a külterki játszótéren és szívük tele volt a korai vakáció boldog izgalmaival. Magukgyártotta rongylabdával játszottak, mert az ötévesek generációja és a nyolcévesek zsenge társadalmá nem ismeri a gumilabdát, futball pedig csak a mérkőzéseken lát. Ez a nemzedék sok mindent nem ismer és sok mindent ismer: háború van...

Akkor délelőtt a munkások már kiskabátban mentek dolgozni. Tavasz volt és a nap éppen aznap próbálgatta varázserejét. A gyárak eszeve szett tempóban termelték a festéket, a vásznat, a bakancsot a katonáknak! Az élet szabályosan folyt, mint hármikor máskor.

És akkor délelőtt egyszerűen felbőgtek a szíreánk, keservesen és lármásan, mint egy megsebzett oroszlan. Budapest már ismeri a szíreánk üvöltését. Most mindenki megrezdült egy hír és felszállt a sóhaj: Istenem... Megérettük, hogy ez a szíreánk már nemcsak figyelmeztetés, hanem több annál: ez a szíreánk maga volt a veszély, a támadás, a háború.

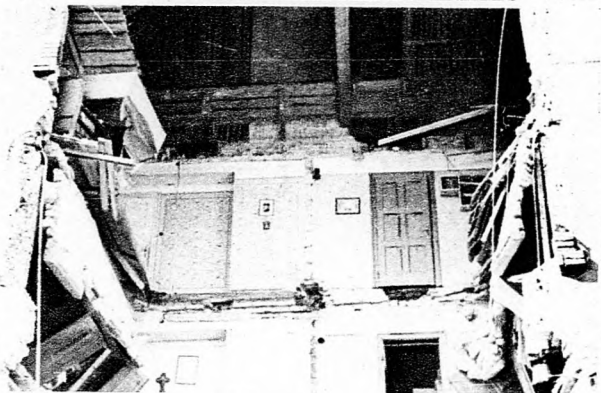
Az óvóhelyeken Budapest néma volt és dacos. Hallgatott és csak időnként fordította el fejét valamire, a robbanás irányába. Időnként hallottunk valami mély és feldübbörgő morajlást: igen, szóval ilyen hangja van a bombának, hogyha lecsap a földre. Akkor még nem tudtuk, lent az óvóhelyen, hogy a bombák kórházra hulltak és hogy szétrebbentették a gyermekek játszóseregét, mint vérese a gajmabrájokat. A külterki grundon néhány kis rongyos sapka maradt, egy árok szélén ott hevert a rongylabda, már nincs, aki belérugjon. A rügyező fa megpörkölte és térdreomolva: kidöntötte a bomba. Mellelte egy kis kéz, valahol már megtalálták — húsz méterrel odébb — fejté és a törzset is. A bomba irgalmatlanul elvégezte a munkáját: embereket ölt, munkaházakat döntött romba, megbolygatta a gyermekek hűsvételtől játékat és kórházat rombolt szét.

A mentőmunkálatok már befejeződtek. A hatóságok emberek a jószomszédokkal együtt már kiásták a menthető holmikat a romok alól. Előkerült egy-két ruha, a szekrény, melynek oldalát bedöntötte egy hatalmas gerenda; a fazékról leomlott a zománc, de azért fazék még, az ágyruházt szürkére festette a malter és a mész pora, de azért isten szabad áprilisi ege alatt be lehet vele még takarózni. A halottakat már eltemették Szomorú, háborzongató, nagy temetés volt. Egy kicsit Mohácsot éreztük a koporsók fekete és szürke sorfalai között. A pap soha ilyen dermesztő és tompán zengő seicmundederunt-ot nem énekelt. A könny soha nem volt olyan perzselő és a fájdalom annyira halk és bensőséges, mint azon a tömegtemetésen.

Budapest már túl van az első bombázás fájdalmas, ijesztő élményén. A magyar ember levizsgázott fegyvelemből és bátorságból.

De lássuk csak, milyen volt a bombázott kórház, a bombázott munkásnegyed képe közvetlenül a bombázás után, ahol a sorok írója külön engedélyvel járt.

A Szent László kórházból, ahova az első bombák hulltak, *tíz épület pusztult el*. Tíz pavillon, ahol a betegek gyógyulásról, boldog és egészséges hűsvételtől álmodoztak. Közvetlenül a bombázás után minden olyan volt, mintha földrengés pusztított volna. Derékhatárt és füstölt kisavart fák heverték a kertben, a zsendülő pázsit megpörkölte. Egyik pavillon füstölgött, égett emberi hússzag áradt a gyenge ta-

vaszi szélben. Egy agy éppen akkor zuhant a földre. A fejrészről még rajta a tábla: Sz. N. A bombázás napján már nem volt láza. Ma talán már boldogan, egészségesen járna kint valahol a városban. Egy beteg a fürdőkadban tette halálát. A kádat betegestől magasra dobta a légnymás, húsz méterre a pavillontól, melynek mennyezete felszakadt a bomba irtózatossúlya alatt. A kád a szomszéd pavillon tetejére zuhant. Egy ápoló, aki karján egy nagybeteg gyermekkel az óvóhelyre szaladt, látta a különös, repülő fürdőkadat. Az ápoló földre hasalt a gyermekkel együtt, ebben a pillanatban az a pavillon

is rombadőlt, melyre rázuhant a fürdőkad. A beteg ember maradványait, kékeskös kabátkájjával egy fa tetején találták meg.

Mennyi tragédia egyetlen támadás alatt. Egy orvos, aki a bombázás alatt sürgős műtétet hajtott végre egy eszméletlen betegen, elveszítette szemévilágát. Egy ápolónő megőrült. Ártatlan gyermekek pavillonjára esett a bomba. Szülők, hozzátartozók keresték másnap a csonka kis emberi testeket. Itt egy zöldszandálos lábcskát találtak, ott egy szöszeke leányfejcskét, pokolian eltorzulva, kifröccsenve agyát sárga homok szennyezte. Az anya, aki az ártatlan kisgyermek megtesteseinek hekatombái közt járt, megismerte az eltorzult fejcskét a nefeletjskék fülbevalóról. Szeme halk sirás közben megett könnyel, aztán egy iszonyú szisszenés hangzott el: így csak az anyák tudnak feljajdulni, ennyi fájdalommal.

Elpusztult a kórház kápolnája is. Az apácák szenvedő arcait álltak meg a darabokra hasadt freskó romjainál és földreborultak. Imádkoztak, majd a Miatyánk zokogóan szomorú elimádkozása után az apácák is a holttestek felkutatására indultak. Együtt dolgozott pap és orvos, apáca és honvéd, levante és tűzoltó...

Ezalatt kint a munkásnegyedben, melyet szintén nem kíméltek meg a barbár tárgyilagossággal lehullt bombák, égig érő füst- és porfelhő kavargott. Egyik udvaron éppen maradt a galambdúc. Három órával a bombák becsapódása után visszaszállt egy galamb. Fehér lehetett. Valahol koromfelhőn repülhetett át, riadt állati ösztöne szerint a fésze irányába. A fehér galamb fekete lett. Az udvaron még a déli főzés ételszaga terjengett. Egy összedőlő ház alól asszonyt emeltek elő: kezében a főzőkanalat szorongatta, arca széthasitva, szoknyája megpörkölte. Élete utolsó ebédjét főzte nyílt kis kartonruhájaiban, kopott delénkendőjében.

Egy másik házban kúszott egy magyar család. Egy név, melynek már nem lesznek folytatói. Az apát a munkahelyén hasított darabokra a bomba, az anyát és a három gyermeket a lakás temette maga alá. Egy nagy és három kicsi koporsó: B. I.-né, B. Ivánka, Évike, Károlyka. A munkahelyen újabb nagy koporsó: benne pihen B. I. dolgozó magyar keze, olajosan, lába a dróchoz munkacipőben és egy szurtos munkanadrág darabkái.

Egy helyen felfakadt a talajvíz a bomba nyomán. Nagy ür tátongott az udvaron, partján egy gyermek. Riadt révületben bámulta a ház romjait. Nem sírt, nem szólt egy szót sem. Ötéves fejjel is érezte a tragédia mázsás erejét. Katonák vitték odébb, de minduntalan visszaszaladt a romokhoz. Ösztöne odahúzta, ahol született, ahol anyja holteste pihent a téglatormelék poros sírjában. A szomszéd jött érte. Ott még épségben maradt a tűzhely, épségben maradt a szív és a légnymás nem locsantotta a földre a levest. Kínálgatták a kis Gáborkát, nem tudott enni. Akkor kérdezte meg először, hol az anyukája. A szomszéd asszony nem tudott szólni egyetlen szót sem, neki sem izlett az aztani üres babléves.

Elfordította a fejét és sírt...

BARÁTH FERENC

PÓRÁZON TARTOTT SZERELEM

A költői mű halhatatlansága fölötti vitáztunk és mondhatom neked, — patogta Katalin — hogy Péter ebben a kérdésben oly nevetséges álláspontot foglalt el, hogy nem tudtam, kinevessem-e vagy bosszankodjam. Végül is a bosszúság lett úrrá rajtam s mikor a könyvtár elé értünk, kitértem: két mondatban kiméletlen véleményt mondtam irodalmi szemléletéről és ott hagytam. Abban a pillanatban teljes meggyőződéssel, hogy én ezt a férfit nem szerettem! S hogy kiszellőtsem a dühömet, kellett valaki, aki egyetért velem a dolgok lényegében. Simon kéznél volt és nagyjában hasonlóan gondolkozunk. Napokon át szenvedélyesen tárgyaltuk a kérdést, átfutottunk Ibsen, Strindberg, Goethe, Maeterlinck, Shaw, Shakespeare, Rostand és más lángelmék művein. Szenzációs utazás volt! Simonnal nagyszerűen lehet! Persze, Péter nem tudhatta, miért találkozik

nap nap után Simonnal. Pedig Simon csak jó barátom. Sohasem udvarolt nekem. Simon olyan örök készenlét, akit mindig lekapasz az ember a szőgről, akár értékes vitára, akár bohókás mulatságra, akár hallgathat is mellette s ha nincs rá szüksége, visszaakasztogatja. Ilyenek is vannak, tudod. Simon mindig szabad vagy mindig foglalt. De hát Péter másként gondolta, úgy látszik s Kelemen a barátja — aki ügyis haragudott rám, mert miattam keveset volt együtt vele az utóbbi időkben: ebben a tévhitben még segített is nekí. Hát így van a dolog. Kíváncsi vagyok, te mit mondasz erre?

— Az a megfigyelésem — mondtam én, — hogy az életek tele van féltelenségekkel és túladásokkal. És nem vagyok hűségesek. Vagy ha lélekben azok is maradtok, a hűtlenség *létszátát* — meggondolatlanul — magatok teremtik meg. Ez a baj. Néha lényegi dolgokban, mások semmiségek miatt kaptok össze. Kiméltelenségek mondtok egymásnak s ha megmárt életével, sértett önértével a másik visszavonul, ti mindjárt körül kémleltek a láthatárt, kiválsztjátok azt, aki éppen alkalomszerűen adódik és kávéházi szögletben, vagy színház, mozi páholyban összebujtok vele, mint az előbbivel s ti — guruló aranyak — várjátok a hatást. Azt várjátok, hogy kétségbeesetten utánaok kapjon. A ti jelszavatok az, hogy: «nem csak ő az egyedüli férfi a világon!» S tőle ugyanakkor azt várjátok, hogy számára ti légyetek az egyedüli nők a világon. Hát Péter nem kapott utána, drága kis barátom. Úgy látszik, annak ellenére, hogy a költői mű halhatatlansága felől «nevetséges» felfogással rendelkezik, ebben a Péterben embereidre találtál!

Katalin felugrott, mintha hirtelen kivetítet volna a mélyöblü börtöly. Hogy igazolja ezt a mozdulatlant, a rádióhoz lépett és kikapcsolta a *lemezhangversenyt*. «Es vége már, ha nem vigyáz...» szállt le hangjával az énekes, aztán hirtelen csend lett. Katalin visszaült s izgalomtól rekedten mondta:

— Mert nem szeretted!
— Na helyben vagyunk! Az örök érvetek ez ilyen esetben. Talán igen: csak nem tartott «arany»-nak azután, hogy már másnap, vagy még aznap megmutattad, hogy neked mindegy: ő vagy Simon. Esetleg más...
— Látod, hogy nem mindegy! — Katalin köhögött, hogy el ne sirja magát. A hosszú selyemköpeny hajtókáját összehúzta a nyakán és borzongva megrázkódott.

Cecil sajnálta, de egészen elevenéig akart érnit, ahogy a sebet is kikanalazzák csak azután kőnek rá gyogyírt.

— Én látom. Azaz, hogy tudom, mert bizalmas voltál hozzám és elmondod, hogy szenvedsz, hogy nyugtalan vagy miatta, rettegés az életéért, mivel veszélyben tudod: éjszakáid virradatlan hosszúak, nyitott szemmel meredsz a sötétbe és kényszerű képzetek gyötörnek: néha nekiramodik benned a lélek és futnál hozzá 1900 kilométer távolságra: vádolod magad: várod a levelét, melyet ő nem ír meg, mert azt hiszi, hogy neked az ügysem jelen t semmit; nincs kedved semmire, nem szórakozol, elzárkózol mindenki elől és nem jársz társaságba már hetek óta, mert nem érdekel senki szépetevése. Vagyis szereted Pétert éppen úgy, mint azok a kisasszonykák, akik azt sem tudják, mi lán termett a költői mű halhatatlansága: — és valami más miatt vesznek össze a vőlegényükkel. — Péter azonban ezt nem tudja. Nem tudhatja. Honnan tudná? Akkor bizonyítottad ezt valamivel? Akkor kellett volna kitanudnod! De átözönlött kulturált lény vagy és oly sokrétűre hasadoztál, hogy ened minden rétegének szüksége van egy ügynevezett: «mélto partnerre», mert egy Péterben ritkán található egyesítve minden. Így kellett Simon is! Ti mai «guruló aranyak» átsuhantok az együttartozás dolgának finom árnyalatain. Ti «nagyvonalúak» és «értelmi lények» vagytok. A nűansznai finomságokhoz nagyanyátok, a bohókás Katicák és Cilikék értettek finom nő ösztönnel. Ők, tihozátok mérve, műveletlenek voltak és érzelmesek inkább, de tudták, hogy a férfi kissé medve, kissé barlangi természet; néha elvonul, majd előjön magától s tőlük — a Katicától és Cilikéktől függ — kint marad-e vagy visszafordul s akkor várhatják...

akár egy életen át! Mondom, ezek a bohókás Katicák és Cilikék, ezek a kotyagos, szeleburdi királykisasszonyok, akiknek homlokán félrebillent a nőieség tündéri aranykoronája, jobban értettek a férfi lélektanához, minni ti: értelmi lények. Ha bummogott a férfi, akik szerettek: ki nem mozdultak a mollfüggönyös lányszobából s az önként vállalt «szobáristom» ideje alatt naponta tfszerannyit halad a hűzés. Közben neszezték: «csitt, itt beszél... halk suhanás... de csak a szél. De csak a szél...» Kis arcuk hóvirágfehérré fakult az ijedeletől, ha három nap elmúlt és nem jött küldőnc levéllel, kertészleány iraggal s valamelyik jóbarát, mint «postillon d'amour». S ha a kerti fák alatt nem recessen a kavics: az ablak alatt nem zendült meg a mélan busongó szerenáda hegedűn «Aki téged csak egyszer is meglátott. — Érted adná ezt az egész világot...» De mégis finom ösztönnel, kis bánattal eljegyezve vártak hűségesen. Néha csak egy napig kellett várniok, néha háromig. De lehet, hogy ugyaneannyit esztendőökben. Birták hűséggel, állhatatossággal, szerelemmel. A barbár «medve», a férfi pedig előbb csak körülölködté az ilyen hűséges kis életet, majd megszelídült a hóvirágfehérré fakult leányarc láttán s nagy bűnbánattal kész volt önmagát vádolni, még ha neki volt is igaza: vezeklésre itélni s oly meghatódott szeretettel simult a leány lépése elé, hogy tenyerén járhattak akár halálukig. Mert a hűség varázshatalom! Ők a hűségesek, igazi aranyak voltak s ha új kérő tűnt fel a láthatáron, utánuk valóban kétségbeesetten kapott a sértődötten visszavonult szerelmes. De ti!? Mit műveltek ti ilyen esetben? Egy árnyalattal vörösebbre festitek a szátokat — hiszen már Péter úgy sem tiltja, mint még tegnap — hajatokat is úgy fűsültek, ahogy neki nem tetszett: mélyebb illatú parfümöt locsoltok a szoknyátok ráncára: frivolabban néztek körül a világban s még annyi változik, hogy Péter helyén egy «szőgről leakasztott» Simon keveri a feketét s mondja jóbarátiságból, hogy «jópofanók» vagytok. Titeket már nem lehet megtalálni úgy, ahogy három nappal előbb elvált tőletek egy Péter. Ti siettek. Nincs időtök három napi hűségre. Ezt tudja a férfi is és három nap után már nem is keres titeket, mert nem tudja hol, kivel és hogy talál... Kilendültél, Katalin, túladartok. Pedig aki a csendes életzást annyire fokozza: hamarabb hamvad el! Ez a büntetése a szabadosságnak, a hűtlenségnek és féktelenségnek. Mert a hűség lenne jó önmegtartóztatásával a: *műrsékelő*, mely harmóniát teremt minden körülmények között. De van még valami mederbe visszazsorító erő, amivel a féktelenségben, a hűtlenségre való nagy készségben nem számoltok éppen az, amiről szó van: a *szerelm*. Ti is menthetetlenül szerelemben estek. S ez a szerelem, mint a jó kis házörző, el nem mozdul a mellől, akit megszerettetek, akkor sem, amikor ti Simonnal eszmécsereletek a költői mű halhatatlanságáról. A szerelem kivárja, amíg befejezitek és újra szőgre akasztjátok Simont, aki mindig szabad, vagy sohasem... Megvárja, míg futkostok, féktelenkedtek, szabadoskodtok, áradtok természetetek végső határáig feszülve. Vár egészen addig, amíg meg nem érzitek a pórázt. A szerelem pórázát, mely szelíven visszahúz, mederbe szorít titeket. És — drága kis barátom — akkor következik be az, ami nálad is bekövetkezett: hogy Péter kell, igen, úgy, mintha egyedüli férfi lenne a világon! Akit szeretünk, az mindig egyedüli férfi a világon. Péter kell. Csak Péter, aki közben már nem ír levelet. Aki közben már kiment a harctérre, el sem búcsúzott, hiszen akkor már elromlottak a dolgok kettőtök között és idő sem volt rendbehozni. Péter kell, akit elsdort tőletek az idő áramlása, akinek élete a kétes biztonság örökké billenő mérlegére került. Péter, aki életed egyetlen értelme lett — annak ellenére, hogy a költői mű halhatatlanságáról nevétséges felfogása van s úgy érezted: ezt a férfit te (!!) nem szeretheted — Péter, aki miatt nem kívánod már senki széptevését, aki miatt nem akasztod le a szőgről Simont: aki miatt kikoszoróznak a kérdőit, aki 1900 kilométer távoból is többet jelent, mint más közvetlen közelsége. Előbb tépted ezt a pórázt, ezt az életedet medrébe visszazsorító pányvát, de mostmár megadással valld, hogy szereted Pétert és jó a hűség, mely mérsékelt: eloltja a futkosás, villódzás vágját és áhítja az őszhangot, a harmóniát a szeretett férfi életével.

Te — Katalin — majd ha mind, valahányan megérezitek a szerelem pórázát s rájöttök arra, hogy három nap mérséklete, vagyis hűsége, egy életre való boldog harmónia alapja lehet, akkor majd nem siettek úgy összebujni — még eszmecserére sem — a Simonokkal és másokkal, hogy ha visszajönnek a Péterek, nektek már magyarázni, vallani valótok, háromnapos multatok legyen. Nekik pedig megbocsátani valótok.

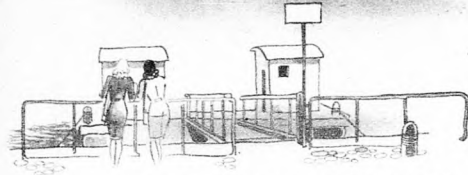
Csak ennyi az egész. Te már rájöttél. Most írj egy őszinte, megleghatúgu levelet Péternek. Hátha még nem késő...

— Gondolod, hogy még rendbejönnek a dolgok közöttünk? — kérdezte felcsillanó szemmel Katalin.

— Talán. De újra el kell vetni magadat az ő életébe. Nagy áradások kimossák az előbbi vetést.

Katalin megint felugrott, az frásztalhoz lendült, felnyitotta a mappát. A tiszta lap nagy síkban fehérlett a lámpa alatt. Most rájött, mint ki álom kényszerre alatt cselekedett s ébredve az ajtónál találja magát, hogy arra a sík lapra akarja elvetni az új szavak vetését, mely mondanivaló már halomra gyűlt és megrostálva várt. Csak ki kell indulni a pontból. Már is! Most azonnal! Talán még nem késő.

Cecil tettenérté Katalin szándékát, megölelte és mosolyogva öltözött az előszobában. Katalin ki sem kísérté. Kint, a Dóm-téren havat csapott arcába a szél, jól behűződött a bundájába s az új vetés-re gondolt. Látta, hogy Katalin szántja a sorokat. Aztán még arra gondolt, hogy: lám a szerelemnek nem feltétele az, hogy két ember egy véleményen legyen a költői művek halhatatlansága tárgyában. Ezzel szemben a hűség feltétele feltétele.

A két lány fázósan bujt egymásmellé a hideg, korreggeli szélben s a korlát felett a vizet nézték. Egyforma, szürke kis veretek, csak az egyiknek felete, a másikon barna kabát volt s ha a kalapjuk, kesztyűjük is más volt, az egyforma, szabványra készült táská és az egyforma hajviselet mintha egyenruha lett volna rájuk, messziről látszott róluk, hogy egy sorsot élnek fáradt, egyszerű kis pesti hivatalnoklányok.

A Duna is szürke volt s körülöttük minden, kodós, kesőszi reggel volt és a felhők szinte a budai hegyek széies hátát horzsolták. Olyan vigasztalan minden, mint csak ilyenkor, november végén lehet.

De egyszerre vékony napsugár bujt át valahol a felhők között s egyszerre megváltozott minden. A Duna víze mosóvögyvé csillant, a budai part megvilágosodott s a körülöttük lassan gyülekező emberek arca is barátságosabbá változott egyszerre, mintha odatennről reménysugár csillant volna meg.

Csak a csavargózós nem jött még mindig.

— És azóta nem láttad?

— Dehogynem, — felelte a szőke lány, elgondolkodva. —

Hiszen éppen ez a szörnyű...

— Micsoda? — csodálkozott a másik. — Romantikusan megismerkedel egy fiatalemberrel a hajón...

— A? Állomásnál...

— No, az mindegy. Felajánlja az esernyőjét, megismerkedtek, kiderül, hogy másnap a hárctérre megy, este együtt vagytok, a kapuban megcsókolod és az a szörnyű, hogy azóta is találkoztok? Ezt igazán nem értem...

— De hát ha két nappal azután láttam, ugyanígy, az állomásnál, akkor, amikor már régén el kellett volna utaznia! Hát nem érted, azval csalta ki tőlem azt az estét, hogy a hárctérre megy, nincsen senkije a világon, elmondta, hogy milyen boldog, hogy lesz valakije, akinek majd írhat és akiktől leveleket várhat odakinn és akkor két nap múlva, amikor én már a napokat számolom, hogy mikor jön meg az első lapja: meglátom itt, az induló hajóról, hogy szalad az állomás felé! Hát nem aljasság, ilyen csinálni, hogy visszajeljen ilyen szent dologgal, mint a hárctér! Kiadni magát halálba induló hősnek, mert tudta, hogy ha ezt mondja, egyetlen pesti lány sem utasítja vissza a közeledését!

— Így már értem... De nem lehetséges, hogy később ment ki, telén az utolsó pillanatban elhalasztották az indulását?

— Nem, mert akkor írt volna, később, a hárctérről. De nem írt! Egy árva sort sem!

— Tudta a címedet?

— Hiszen harzig kísért akkor és különben is, vacsora után adtem neki egy névjegyet, amire írártam a pontos címem.

— Úgy... és... amikor megláttad a hajóról, ő nem látott meg téged?

— Nem, behűződtam a kemény mögé. Gondolhatod, hogy szegyeltem magam, helyette is... Pedig olyan becsületes arca volt, nem, még ma sem értem, hogy ihehetett ilyen!

— Még most is szereted?

A szőke lány elfordította fejét. Nem felelt, mert érezte, megint az arcába szökik a vér, mint akkor, amikor a fiút meglátta a hajóról.

A fáradt kis arc most egészen megszépült, hogy egy kis pirosság került rá, a szeme is csillogobott lelt, mintha valaki letérbölte volna róla a szürke hétköznapi csunya mázát. Barátnője pedig haligalott, a néma válaszból is megtudta, amit kérdezett s érezte, hogy nem szabad tovább beszélnie.

De végre megérkezett a kis hajó.

— És akkor, a szőke lány mógot valaki váratlanul megszólalt:

— Ha megengedi, Judit... — és egy keztyűs férfikorú nyúlt eléje, két pánzdarabot dobva be az ormóltan perselybe.

S mire a lány feleszmélt, már tenn voltak a hajón, a barátnője, ő és a fiatalember.

— Márton! — ugrott ki a szó akaratlanul is a száján, amikor szembefordult a mosolygó fiatalemberrel.

Azt észre se vette aztán, hogy a barátnője észrevetlenül

elhúnt mellőle és csak a fiút nezte, Mártont, a tavasszal a hárctérre készülő lovagját, aki... De hát ez nem lehet, hiszen Márton megis kinn volt a fronton, csak rá kell nézni, milyen sápadt az arca, mintha minden csepp verét elveszítette volna odakinn és az a nagy pólya a fején, semmi kétség: meg is sebesült, hozzá valószínűleg egészen súlyosan!

Soká, nagyon soká tartott, amíg meg tudtak szólalni, addig csak nézték egymást, a most már teljesen fényében ragyogó napon, a hajó orrán, egyedül, — mintha a többi utas szándékosan húzódtak volna messzebb tőlük. — s mosolyogtak, ragyogva, boldogan.

— De hát... ha később is utaztak el, — mondta aztán Judit, — miért nem írtél és... miért nem írt? Hiszen én azt hittem akkor, amikor itt láttam, két nappal a búcsuzásunk után...

— Hogy becsaptam, úgy-e? Oh, Judit, ha tudná, milyen rettető érzés volt az, tudnom, hogy várja a leveleket és nem íratam! Mert ha később is értünk ki a vízvonalba, ahhoz nem elég későn, hogy mindjárt a megérkezésünk napján ne kapjunk egy élvevdi reptülbombát, ami szelvitte az egész csomagomat, meg a rajtam levő ruhát is... Akkor vesztet el a maga névjegye s rajja a címet!

— De hiszen, amikor hazakísért, láthatta, hogy melyik házban lakom...

— Mámoros voltam akkor magától, a boldogságtól, Judit, dehogy is tudtam, hogy melyik az a kis utca és melyik az a ház, amelyik előtt, mielőtt elváltunk volna, olyan sokáig kóvályogtunk! De ehhétt, iszonyúan szenvedtem, mikor végre volt valakim, akinek írhattam volna és nem tudtam a címet, nem írhattam meg sem!... Azaz hogy... azért a leveleket megírtam, mindet, hiánytalanul, majd együtt fogjuk elolvasni őket... Most már vigyáztam ám nagyon, a második sebesülésemnél csak a fejamból vitt el valamit a szél, a hajamból meg a fejbőrömből, a leveleket megvédtem!

Akkor vették csak észre, hogy a hajó már a part mellett áll s az egyik matróz írtásán kiált feléjük, utolsóknak:

— Végállomás, nincs maradás!

— Dehogy is végállomás, — felelte Márton Juditnak, — hiszen csak most indulunk el, úgy-e, szívem?

HÖVIRÁG

Itt vagy hát újra, mint drága üzenet!
Hőszülő szíromleveleden betűzgetem
a rejtett írást.
Oh bárcsak kinyílna a lelmem egészen
és beléhullana szótlan, néma beszédem!

Miért születtél? mi a célod? mi vagy?
Üzenet? jeladás? titok? csoda?
Mindenik! és még sokkal több ennél!
Lelkeink édes testvére lette! — vállalom?
Hisz Te bátrabb vagy, erősebb, tisztább...
tudod, az Ember most az Ördöggel cimborál,
mérgeket kever, gyilkokat készít
s a poklokot idézi;
mindent ami szépsé, szent, tisztá,
vakküheben cafatokra tépi!

Milyen jó, hogy jöttél!
A borzalmak, iszonyok felokos kőden át
lelkemre loptad újra a fényt!
Halálországából elhozta a reményt.

K. Ráczi Ida

VÁSÁRFIA...

Zúg, mint a méhkas a vásár, ezernyi cifra népe,
Baldog örömben úszik Jancsik, Juliskák képe,
Bátymartan nyalka eszímára alkuszik hangos szóval,
Ringlispil forog csalogató senével, tancos lével,
Nénemasszony tejeskőcsögöt, kék virágos vásárol,
Tükörös szivekkel hivogat mézeskalács sátor.
A cifra tükörös szivet sóvár szexekkel nézi
Szegény kis árva cseléd, a szőcske kis Trézi.
Mint élő virágfelhő, ragyogó cifra páva,
A sátor elé libben bíró úr Juliska lánya.
Galambos szivet választ, rajta szerelmi posta,
Mevészi neki a párja, feléjje Szilaj Jóska.
Trézi áll és nézi, szivében könnyes váddal,
Őt nem lapi meg senki szives vásárfiával.
Ó, Istenem, küldj arra egy helyke kis legénykét.
Hadd vegyen egy szivet, vigasztalja szegénykét.

Mihály Zsóka

A művész délután hatkor felébredt a hotelszobájában, amelyben harminc éve tanycsorgó volt, ahonnan harminc éve igyekezett kivándorolni biztonságosabb és megítéltebb tájakra, de nem sikerült. Kellemes, henye állapotban élt s irtózott a dolgos polgári társadalomtól. Különböztetve ötvényes lehetett, mellénye alatt lágy kanonok-pocakka, szeme alatt szép borsószőlő tászkákkal s nyelvén az örökös szivarfüst keserűségével. Mindez a művészhez tartozott, valamint egy utazóbőrönd, amelyet arra a célra vásárolt huszonnyolc éve, amikor utójára készült komoly utazásra, hogy földi holmiját elcsomagolja. Sajnos, csak később vette észre, hogy nem rendelkezik semmiféle ingóságokkal s ettől olyan zavar fogta el, hogy az utazás tervét eljette. A bőrönd azóta a szállodai szobában tartózkodott, nemes, vastag és krémsárga dísznőről éppoly penészszinűre fakult, mint a gazdája, mintha vele éjszakázott volna zenés kávéházakban és kicsokmókban; fénylő sárgarépa pánthajom ragyogtak s egy rúgás következtében, amelyet haragos lelkiállapotban a művész mért az oldalára, kilógott szívárványszínű bele.

A művész tehát felébredt, meggyújtotta a villanyt s meggyújtotta a szivarvégét, amelyet elgavaly előtt gondosan az éjjeliszekrényre helyezett, aztán tündönni kezdett. Harminc éve tündött ébredés után, este hatkor, hogy mit kezdjen pazarló idejével, mert semmi dolga sem volt. S minden alkalommal úgy döntött, hogy lemegy a kávéháza reggelizni, mert a kávéházban már olvadni lehetett a reggeli lapokat s a pincérek, az esti pincérek, ilyenkor érkeztek a lóversenyről, ahonnan a művész izgalmas híreket kapott. Felöltözött hát, megkefélte dús, ősz sörényt s kaucsuk gallérjában elhelyezte azt az elmes szerkezetre járó nyakkendőt, amelyet nem kellett megkötni s ezért a művész mélyesége hálaival gondolt a nyakkendő alkotójára. Szivarját eloltotta, mert már bajuszát kezdte perzselni s frissen, üdén lement a kávéháza, ahová akkor érkezett az első vacsoravendég. Ahogy a kávéház erkélyére lépett, módfelett elcsodálkozott, hogy még mindig nem alkonyodik. A kávéház erkélye egyébként az utcán volt, csak egy alacsony dobogó s egy ingatag korlát választotta el az utcától, de a művész szenvedélyesen ragaszkodott hozzá, mert az élethez is szenvedélyesen ragaszkodott s azt vallotta, hogy az sehonnan sem figyelhető meg alaposabban és közvetlenebbül, mint erről a kávéházi erkélyről.

Csak a világosság bosszantotta. Hozzászókkott ugyanis, hogy amikor az utcára lép, szinte vezényszóra alkonyodni kezd s a pincérral egyszerűen, aki keserű teát szolgált fel az asztalán, az éjszaka is álljon elő menetrendszerűen. Kedvetlenül foglalt helyet s panaszkodni kezdett bizalmas pincérének.

— Nem értem én ezt a mai világot, fiam. Tegnapelőtt ugyanígy érkeztem, akkor maguk még fűtöttek s majdnem elkéstem. Félhétkor már éjszaka volt s most, nézzen körül, édes fiam, hat óra huszonötkor nappal van. Történt valami a világgal?

A pincér bizalmasan a füléhez hajolt.

— Tavasz van, kérem.

— Na látja, fiam, maguk már nem fiatal ember s mégis felül ennek az ösdi fogásnak. Tavasz van? ... De mit jelent ez? ... Szüntelen napsütést? ... Maga, fiam, maradjon meg a szakmájánál és jelentse, hogy van hónaposrettek, fejessaláta és friss juhtúró. A többit bizza a költőkre.

Sértetlen elhallgatott és a pincér elment.

A művész körülnézett.

A járda szélén fiatal juharfa borította szét leveleit s oly magányos göggyel ácsorgott ottan, mint egy számozott ifjú fejedelem, aki ezen a napon váratlanul felöltötte ezüstpalástját, de senki sem veszi észre. Finom leveleit már kibontotta s azok szízen remegtek a langyos szélről. Olyan tiszták és kedvesek voltak, mintha most hozták volna haza az egész lombot a mosodából. Szinte érezni lehetett rajta a szappan és a vasaló illatát. Az egyik levélén azonban volt egy fekete pont. A művész enyhé bosszúsággal figyelte, mert a természetben szerette a tökéletességet s gondolatban megrótt a fiatal juharfát, mert nem vigyá-

zott az öltözékre. Mindenesetre érdeklődéssel figyelte a pontot, amely hosszúka alakú volt, mint egy kis lencse a levélke orcáján. Később azt is felfedezte, hogy nem is fekete, hanem barna s — mivel élesszemű ember volt — azt is meglátta, hogy még valaki figyel a levél tikkát.

Piatal lány volt, olyan tizenhatéves kis szűd, haragszerű ruhában s egészen kinyújtózott, ahogy figyelt. Karcusú csipejéről ringva bukkott alá a ruha s vékony lábán megfeszült egy keskeny, szépfarmájú izom. Barna cigányfeje még sem rezgett, amint a művész figyelni kezdte, csak apró kalapját igazította meg önkéntelen

mozdulattal, aztán figyelt tovább. Végre felmeszt s megérezte a hódoló, simogató pillantást, amellyel a művész, az önzetlen műpártólak nemes örömei, szépségét és kecses alakját nyugtázta. A művészre nézett adakozó, jókedvű pillantással, mert az ilyesfajta ifjú hölgyek szívesen adnak ajándékba néhány csepp mosolyt olyan ősz, oroszlánsörénnyel fenyegető idősebb uraknak, mint a művész.

Szép játék volt.

Előbb mindkettlen a pontot figyelték a levélén, aztán a művész szeme visszatért a csitirre, aki erre már elpirult, de talpraesetten elővette szépségápoló szerszámát s néhány avatott mozdulattal helyreállította az arc hamvát. Ettől a művész kissé elborult, mert nem szerette, ha kiskorú nők beavatkoznak a természet dolgaiba s elrontják a művét.

— Valakit vár — gondolta irigyen — talán az első találkozóra. Most főpróbát tart.

Igaza volt.

A lány otthagya örömhelyét s elment az erkély elé, oly közel a művész asztalához, hogy kifinomult érzékei elcsiptek az illatát is. Ártatlan kislányszaga volt, szinte ropogós illat, mint a friss fehernemű. Közben a művészre nézett s ibolyaszín szemét egy árnyalattal összehúzta, aztán mosolygott s közben megmutatta, hogy szép fogorban van két hegyes kis farkasfog. A művész nyíltan utánafordult, mert közben megfedkezett arról a szomorú tényről, hogy ennek a főpróbának ő csak szabadjegyes vendége. Lelekese, de óvatosan követte szemmel a lányt, aki több néhány lépést, aztán visszatért s újra sűrölte a művész sárga arcát illatával, mintha bosszantani akarná, vagy csiklandozni. A művész azonban már annyi esztendő telt el a hotelszoba számkivételében, hogy a gőzfűtés és a fűgérítőszerek illata rég elköptatta csiklandós érzéseit, de ezirtal újra megrángatta az orrát s arra gondolt, hogy feláll odalép a lányhoz s felajánlja szolgálatait. Begyakorolt mozdulata és szavai voltak erre a célra, mert ifjúkorában szorgalmasan gyakorolta a hódítás művészetét s azt vallotta, hogy a női erkölcs évezredek óta nem változik, a módszerek sem, csak az emberek változtak s elfelejtették a régi, jó modort.

A lány újra a fa alatt állt s megint felnézett a levélre, mint ha onnan akarna megsejteni valamit jövendő sorsáról. A művész is követte pillantását s bámulva vette észre, hogy a pontocskas megmozdul, kidugja lábait s ékes kis szarvaktól hegyes fejét, aztán ropogó, barna selyem szárnyait s halk, illedelmes zűgással elrepül. Ebben a percben érkezett a fiú, aki lehajolt s megcsókolta a lány kezét, valamivel csukló fölött, ahol a kesztűy végét ért. Ez a mozdulat világszalta meg a művészt, mert amikor megpillantotta a fiú brillantfényű, fekete haját s szemtelenül kiborított arcát, azt hitte, hogy ez is újszerű ember, aki nem ismeri a módszert.

A pincér épp akkor érkezett vissza, amikor a fiú karonfogta a lányt s eltűnt vele a forgatagban. Oly halkán s szépen távoztak, mint a cserebogár.

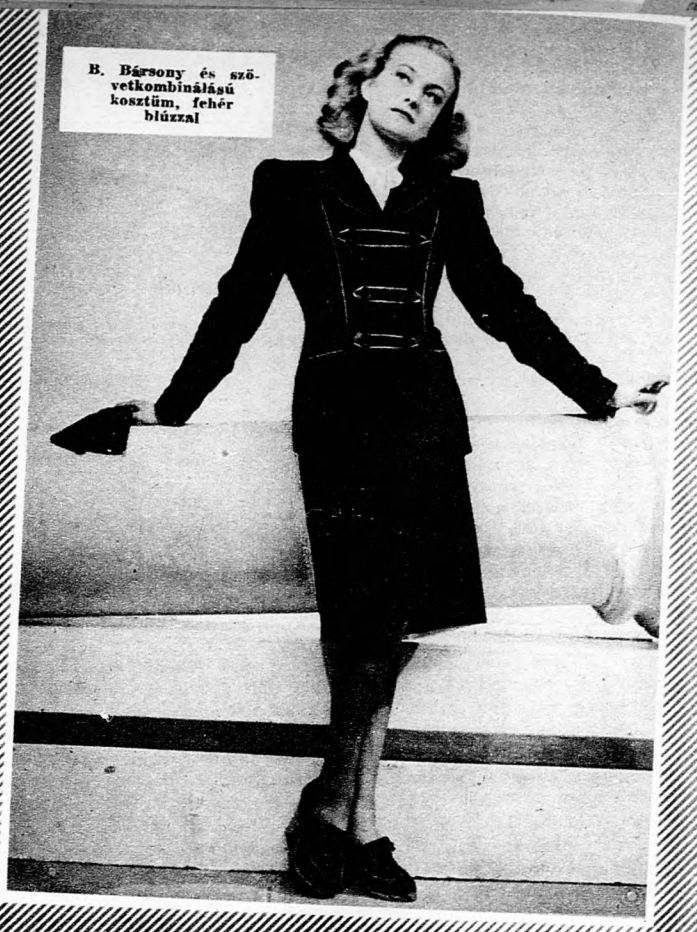
— Csodálatos volt, fiam. — sóhajtott a művész mélyen és őszintén — láttam, mielőtt lesz a cserebogár.

Igenis, — mondta fáradtan a pincér. — hozhatom a teát? A művész felütötte őz fejét.

Megörült, fiam? Teát? Friss juhtúrót kérek hónaposrettekkel. Mert tavasz van, ha nem venné észre... Mindenki élvezze, ahogy tudja... Mi, édes fiam, — s itt finom mozdulattal intett. — maradjunk a juhtúrónál és az ideai hónaposretteknél.

A. Tengerészék 1 gombos tavaszi kosztüm, fehér-piros csíkos blúzzal

B. Bársony és szövetskombinálású kosztüm, fehér blúzzal

1. Fekete szövetruha, pepita, nagyon bő szabású kuli kabáttal

2. Mustársárga ruha, barna alapon sárga-fehér pamutímezéssel, kockázott, nagyon bő hátú szövetkabáttal

C. Sötétbék deréka szabott szövet kabát, bársony kihajtókkal és bársony gombokkal

D. Barna szövet szoknya, barna-fehérkockázású házi-szőttes kosztümkabáttal

3. Drapp szövetruha, ujján, vállán gombdíszítéssel, sötét ráncolt selyem övvel

4. Pepita kosztüm, piros mellénnyel, fehér ingblúzzal

Nehéz volna megmondani, hogy milyen is a tavaszi új divat. Sok a hasonlóság az elmúlt évek divatjával. Évek óta alig feledünk fel rajta valami csekély változást, nagyjában ugyanazok, mint a pár év előttek, főleg a kosztümök és a kabátok állják rendületlenül az idő mulását és nem változnak, mintha kitartásra, hűsre, állhatatosságra figyelmetnének. Vagy mintha egy séma szerint gondolkoznának a tervezők. Mint látjuk, meg sem kísérlük, hogy változtassanak a régi, bevált fazonokon. De ugyanezeket a kosztümöket látjuk a világon mindenütt, még Amerikában sincs nagy kedvük a tervezőknek és a közönségnek se, az eddiginél ellentétebb, kirívóbb, eredetiségében feltűnőbb kreációkhoz. A közönség sem reklámálja az újat, a megszokás vagy talán még inkább a nagydíkok kedvüket vette s a könnyű öröme már odaát sem akad nagyközönség. Ezt látjuk és olvassuk, a változatlan egyformaságot az idetevéd divatlanjaikon.

Három kosztümöt és egy kabátot, a tavaszi divat újdonságait mutatjuk be a 12. oldalon. Tengerészkek szövethől készült az A) alatti sima kosztüm. A kabát hossza fedi a csipőt teljesen, egysoros gombolású, férfifazonú a kihajtója. Ujjai simák. — Kétúton alakítás lehetőséget kínál a B) alatti bársony és szövet összeállítású elegáns kosztüm. Pl. egy rövid kabátot meghosszabbíthatunk a modell szerint, sőt, ha esetleg szűk is volt már a régi, az elejét bársonnyal bővíthetjük a modell szerint. Mintha ez a fontos szempont irányította volna a tervezőt is a két anyag összeállításánál. Fiatal hölgyek hálásan fogadják az ilyen kitűnő ötletet. — Külön felhívjuk olvasóink figyelmét a C)-vel jelölt elegáns tavaszi kabátra. Sötétkék szövethől készült. Különösen szép és elegáns rajta a sötétkék bársony kihajtó, az ujjak manzsettája és a kétsoros gombok. A teljesen sima, derékbaszabott kabát karcsúsítja az alakot. — Barna szövetszoknyához készült a barna-fehér nagykokcás háziszőttés lekerített szélű kosztümkabát. Hossza csipőn alul ér. Két bevágott fedővel ellátott zseb van rajta. Az ujjak simák. A fehér blúz kihajtója friss hatású. Tisztviselő hölgyeknek a nyár megérkezéséig jó szolgálatot tesz egy ilyen összeállítású kosztüm.

A 13. oldalon az 1. számmal jelzett fekete szövetrohát élénkíti a pepita szövethől készült bő kulikabát. A ruha magas nyaka alatt fehér piké-pánt. A fehér-fekete ripszelyem összeállítású turbánszerű kalap hozzá a legújabb modell. — A mustársárga 2. számú ruhához a bő, barna alapon, sárga-fehér pamuthímzéssel kokcázott, nagyon bohátú szövethől pár centivel hosszabb, mint a ruha. Ujjai szintén bővek. Jól ismerjük ezeket az egyenes hátú, bő kabátokat. Praktikusságuk nem engedi is az életpadpáról. De jó szolgálatot is tesz hűvebb időben. A szép turbán kokcás taftelyemből készült. — A drapp szövetroha (3. számú) alja bő, harangszabású, a lerakás nincs levasalva. A felsőrész szintén bő, derékban ráncolt. A nyaktól az ujj széléig keskeny pánt húzódik a vállon át és sok a gombdész rajta. Az öve színes sottis selyem. A sapszertű turbán sokszínű kokcás taftból készült. Sikere lesz a 4. alatti pepitakosztümnek, melynek alját elől szemberakás bővíti. A kabát szabása tökéletes, derékban karcsú, fehér selyem ingblúz s fölötte piros szövethől a mellény (b. e.)

Szépségápolás

A taggyűrűk fokozott működése idezi elő az arcbőr zsírosságát. A taggyűrűtől függés a legnagyobb mértékben az arc középvonalán érvényesül. Ezen a helyen a pórusok, a taggyűrűk kivezelő csövei tágultak. A zsíros arcbőr ápolásánál tehát nemcsak arra kell törekednünk, hogy a bőr zsírosságát csökkentjük, hanem arra is ügyelnünk kell, hogy a pórusokat zártan, vagyis állandóan összehúzóval tartjuk.

A zsíros arcbőr tisztításához meleg vízzel használunk. Ha kevésbé zsíros a bőr, úgy a langyos víz is megfelelő. Az erősen zsíros arcbőrhez hűgös szappanokat, míg a zsíros arcbőrhez kénes szappant használunk. Akár zsíros, akár erősen zsíros az arcunk, a beszappanozott bőrt néhány pillanatra rajtahagyjuk a szappannal, mert ez is szárít, majd erősen mosakodjunk le és tisztítsa meleg vízzel végezzük az öblögetést. Ne mulasszuk el sem reggel, sem pedig este a rendszeres mosást.

A reggeli arcmosás után kénes pudert puderezünk át az arcol és erre a puderrétegre vigyük fel a por-rouge-ot. Kenhető, azaz kenőcsös rouge-ot lehetőleg ne használjunk a zsíros arcbőrhez, mert ez átut a puderrétegen és csak elősegíti a bőr fényes voltát. Az esti mosakodás után arcbőrünket ne kenjük be krémmel, kivételesen a szemkörnyéki rész képezhet, de csakis akkor, ha itt a bőr szárazságra hajlamos.

Napközben, mielőtt frissen akarnók kikészíteni arcunkat, mossuk le alkoholos kámforoldattal. Ha történetesen ilyen arcmosó vízzel nem rendelkezünk, úgy az alkohollal vagy a kölnivíz is hatásos tisztítószert.

A zsíros arcbőrhez állandó használatra kénes pudert vegyünk, mert ez erősen szárít.

A rendszeres masszázsról a zsíros arcbőrnek is, szüksége van. Ilyenkor természetesen a masszírozásról nem zsíros krém, hanem talkumot vagy vazelint veszünk. A vazelin nem felszívódóképes, tehát a bőr zsírosságát nem fokozza.

A zsíros arcbőr nem kell mindig üde benyomást, ezért arra kell törekednünk, hogy a bőr gondos ápolásával ezt elérjessük. kiválóan alkalmasak erre a célra a különféle gyümölcspekölések, melyeket házilag is alkalmazhatunk, mindig a friss idénygyümölcsök nedvét használva fel e célra.

Ügyeljünk az arcbőr állandó tisztántartására. Akinek pórusos a bőre és a pórusok comedókkal (mitesszerekkel) teltek, úgy azokat távolítsuk el, mert nincsen csunyább látvány, mint amikor a szép női arcot apró fekete pontocskák eléktelenítik, mely a kívülálló szemelőnéél a tisztáltság bényomását kelti.

Nincsen jégsekrényem, gondjaim vannak, hogy a melegebb idő beköszöntével hogyan tartsam el a húst?

Nedves ruhába csavarja a húst és tegye ezt egy agyagedénybe. Az agyagfazekat állítsa egy vízzel telt lábasba és a vízbe 1—2 marék sót hintsen. Állítsa ezt a szükségűtökészületet hűvös helyre, naponta legalább egyszer cserélje ki a vizet frissel és biztos, hogy a hús 2—3 napig szagmentes marad. Természetesen, csakis a keszontozott húst lehet így eltartani.

Sótártómban állandóan nedves a só, a paponta kell azt kiszáritanom, mert az asztali sóttártóból a nedves só nem szóródik. Kérem tanácsot, mit tegyek, hogy a só száraz maradjon?

A sóttártómban lévő só közé tegyen néhány szem rizskását. Az asztali sóttártót tartsa egy vastag papírban becsomagolva, míg a konyhai sóttártót, ha az a falon függ, vegye onnan le és állítsa a tűzhely sütőjébe. Valószínűleg nedves a lakás és ez okozza a só állandó nedvességét is.

Az ősszel eltett konzervtojásaimból most kezdek használni, de sajnos a fehérjéből nem tudok kemény habot felverni. Tudna ön tanáccsal szolgálni arról, hogyan verhetnék kemény habot a tojásfehérjéből?

A külön választott fehérjét állítsa 1—2 órára jég közé, vagy egy hideg vízzel telt edénybe, így könnyebben lesz felverhető és biztos, hogy a habja is keményebb lesz.

Mióta oly nagy a tojáshiány, a vagdalthús készítéséhez nem használok tojást. Nem tudom, hogy ezért-e, de a kiszült húst nem lehet szépen szeletelni. Meg tudná-e mondani, hogy mivel pótolhatnám a tojást, hogy a hús ne morzsolódjék?

Tojás helyett vegyen a vagdalthús készítéséhez egy megtisztított, megmosott és finomra reszelt burgonyát, keverje ezt el a hússal és nagyon alaposan dolgozza ki a keveréket. Ha finomra van darálva a hús és jófajta rózsaburgonyát vesz hozzá, olyan szépen szeletelheti fel a fassirozotttal, mint a szalámit.

Tisztviselő vagyok és így férjemmel együtt hozottunk kosztot élünk, mely mondanom sem kell, unalmas és főleg izetlen. Főzni nem tudok és így azt sem tudom, hogy mivel javíthatnám meg az ételket.

Hogy az ételk izét feljavítsa, ahhoz nem kell okvetlenül főzni tudni. Tartson otthon mindig egy kevés tejfölt, ecetet és fűszerezőket. Néhány kanál tejfőlt és egy elkevert tojás sárgája a levesben csodákat tud művelni. A főzelékbe kevés ecet, néhány kokcakukor, só vagy bors ugyancsak megjavítja annak ízét.

Kisfiam cipőfűzője minduntalan elszakad, nem győzöm vásárolni a fűzőket, melyek, sajnos, igen gyenge minőségűek. Tudna talán ajánlani egy olyan megoldást, melylyel a cipőfűző élettartamát meghosszabbíthatnám?

Készítsen, asszonyom, házilag cipőfűzőt kisfia részére. Barna vagy fekete erős fonalból horgoljon a cipőfűző hosszúságának megfelelő láncszemeket. Két-három ilyen horgolt szálal sodorjon össze és varrja át, hogy a sodrás ki ne bomoljon. A szálak végét mártsa szurokba és a még meleg szurkot az ujjával sodorja hegyesre, mely helyettesíteni fogja a rendes cipőfűző kisbádóg végét.

A KOSSUTH-LEÁNYOK

Itthon kevesen tudnak róluk. Pedig annyira kiegészítették Kossuth Lajos hősi életregényét, mint ahogy egy valódi keleti szönyeget teljessé tesznek az egybeszőtt, csodás mintájú, színes arabeszkék. Karolina, Emilia, Lujza és Zsuzsanna Kossuth Lajosnak nemcsak testvérei, hanem sorstársai is voltak. Különösen a tizenégy évvel fiatalabb Lujza és a tizenhét évvel ifjabb Zsuzsanna segítőitársai a Pesti Hírlap szerkesztésében is. Nagyrészt ez indította el

őket is a vértörvényeszek halált osztó gyászposztos asztalai elé s a börtönörodók kazamatáiba. Ők is szenvedtek a „közös bűnért” — a magyar haza felszabadításáért s a nemzet sebeinek begyógyításáért. Ők is ették a bujdosók könnyekkel öntözött keserű kenyerét.

Kossuth Lujzáról így írnak kortársai:

„Az élet minden erkölcsi nyilvánulásai iránt. végtelenül fogékony, kissé talán túlzérékeny, az ideálokért magát százsor feláldozni kész, minden szépért és jóért lelkesedő, de lemondani tudó „mimosa pudica” finomságú és szerénységű, de ha kell, a poklokkal is dacolni tudó, férfias lelkületű, szilárd és mélyhitű, hálás és megbecsülő természetű leányzó lett. Kora szokásaihoz képest igen kiválóan ki is képezte magát s ha hozzávesszük, hogy gyönyörű, szende arca, lágy és okos, kék szeme volt, bizvást mondhatjuk: ideálja volt a nőnek, kinek bírása legnagyobb földi jutalma lehetett volna kora bármely érdemes férfianak”.

De ez a kivételes teremtés mégis boldogtalan volt a házasságéletében. Ruttkay József abonyi birtokos s postamester fia, aki később Pest vármegye ügyésze — „korának s fajának ugynevezett virtusságaival és semmi egyébbel nem tündökölt”.

Ruttkayné Kossuth Lujza megadással viselte sorsát és nemcsak mintafeleség, hü hitves, hanem három fiú édesanyja lett. Nagy bánatát magába temetve, vigaszt talált a hazáért s a szűkölködőkért való gondoskodásban. Már mint fiatal leány, a sátoraljujhelyi szülői házában testvéreivel együtt résztvesz az 1831-ben kitört kolera betegeknek ápolásában.

Közben huga, Zsuzsanna boldog frigyre kelt Meszlény Rudolfal, akinek Fejér megyében birtoka volt s azonkívül, mint jölkéres ügyvéd s ujságíró is nevet szerzett magának. Izlésben, műveltségben s természetben annyira megegyeztek s oly gyengéd kötelék fűzte őket össze, hogy az özvegy párévi boldog házasság után elhunyt Meszlény Rudolfról áldó szavakkal emlékezett meg s amikor csak tehetette, eljárt a várkapólnához, amelyben esküdtek, „hogy csókjaival illesse az oltár előtti követ, amelyen házasságkötésük alkalmával állottak”. Ugyanis Meszlény katolikus volt s az ő édes testvérét, Meszlény Terézt vette nőül Kossuth Lajos. A fiatal özvegy két kisleányával s egy fiatal Pestre költözött s Emilia hugával, aki Zsulavszky Istvánné, belekötődött a honleányi feladatot kívánó munkába.

A szabadságharcot megelőző és az az alatti események közben a Kossuth-leányok megszervezik a magyar nőket egybetömörítő nők védegyeletét, gyűjtéseket rendeznek a honvédek felszerelésére. Később Meszlényné, mint a sebesültek hadikórházainak országos felügyelője, nővérei segítségével 72 kórházat szervez meg a fővárosban s a vidéken. A Kossuth-nővérek sorra látogatják azokat a falvakat is, ahonnan a fegyverforgató férfinep a csatateret széledt szét, hogy véret ontsa a hazáért.

Ruttkayné ezalatt összekötöttet tart fenn a haza védelmére törekvő s az osztrák elnyomás ellen harcoló „összeesküvőkkel”, — így Noszlopyékkal is, miközben majdnem rajta veszt. Amikor pedig összeomlott az ország s Kossuth Lajos bujdosó lett, Lujza vállalkozott a megpróbáltatást jelentő útra, hogy Kossuth Lajosnak a pozsonyi várfogságból kiszabadult három gyermekét szüleihez, a kisázsiai Kiutahiába vigye. Visszajövet Triesztben elfogják, vallomásra akarják kényszeríteni s megszegyenítő motozásnak vetik alá. De Kossuth Lujza inkább a nyelvet tépette volna ki, semhogy az emigrációs üzenetet elárulja. Azonban felgyűlemlik a „bűnük”. Sok van már a rováson. A bécsi cabinet noir idegesen figyel. Kémekek veszi körül a „megbélyegzett” Kossuth-családot. Háromszor kell rabságot szenvedniük. A trieszti letartóztatást követi a többi. Így lesznek lakói a nagyváradi, a pesti és bécsi börtönöknek. Már halálraítélésük is el van döntve, amikor váratlanul kegyelmet kapnak azzal a feltétellel, hogy örökre hagyják el, nemcsak Magyarországot, hanem a kontinenset is.

Igy indul száműzetésbe az álruhákba kényszerített Kossuth-család tizenöt tagja, nehogy bárki is felismerje őket s mentésükre siessen. Az Amerikába készülő száműzöttek közt van

Ruttkayné Kossuth Lujza, Meszlényné Kossuth Zsuzsanna, Zsulavszky Kossuth Emilia, összes gyermekével, de követi őket Zsulavszky István s Kossuth Lajos édesanyja is. A gyászos karaván a sors akaratából megtorpan Belgiumban, mert a végzet könyvében megvan írva, hogy Kossuth Lászlónak Brüsszelben, a bánat és megaláztatás közepette álljon meg a szive.

De amíg ez bekövetkezett, a száműzött család szűkös pénze elfogyott s a Kossuth-nővérek brüsszeli csipkeverést tanulnak, hogy keresethez jussanak. A belga kormány azonban meg sokalja a vendégjogot igénybevevő „alkalmatlan idegenek” ott tartózkodását s felszólítja őket a távozásra. Kossuth Lajos édesanyja hamarosan meg is fogadja az intelmet. Sokat szenvedett szive örökre megáll. Az osztrák hatalmaskodás idáig nyúló erőszaka megtiítja a nyilvános temetést. Este, sötétben, jeltelen sírba lojják bele a magyar nemzet bálványát, Kossuth anyját.

A száműzöttek karavánja Amerikában talál új otthonra. Kossuth Lujza és Zsuzsanna brüsszeli csipkeüzletet és ruhaszalont nyit. Emilia éttermet vezet. Éjt, napot egybevetnek. A túlzott munka megárt Zsuzsanna tüdejének, amit a bécsi erőd-börtönben szerzett tüdőgyulladás kezdett ki s nem sokára Philadelphia-ban 34 éves korában ő is lehúnyja szemét. Ruttkayné később iskolát nyit a Hudson Riveren, egy kis cottage-ban. Lassan mind elhalnak körülötte, Végül három fia sírjára is könynyei hullathatja. Amikor már senkije nem maradt. Kossuth Lajos hívja olaszországi magányába. Agg bátyja gondozását vállalja s ő segít a szemét is lefogni 1894 március 20-án.

Most már csak egy útja van — hazasietni Magyarországba s jót tenni, amíg csak lehet. A nyolcvan éves Kossuth Lujza még mindig fűrgén varrogat az amerikai mintára általa megszervezett Tabitha-egylet szegényházi gondozottjai részére. A száműzetés alatt oly sok könnyel és verejtékkel megszerzett tökéscskéjét még szét tudja osztani a szűkölködők között... S amikor már nincs több keresnivalója e világon, csendesesen elalszik s a hön szeretett hazai rögök boritnak rá takarót.

SZ. SOLYMOS BEA

A feszesen simuló, finom vonalú harisnya!

REGÉNYMÁSOLATOK

ORTH JÁNOS SZERELME. Az élet a legjobb regényíró s legérdekesebb regényei azok, melyeknek végét nem ismerjük. Ezeket érdemes eltűnődni, hisz befejezésüket fantáziánkra bízta a sors.

Ime például a *Santa Margerita* nevű kis yacht utasainak befejezetlen élettörténete. Ime *Orth János* históriája, mely oly jellegzetesen festi a mult század végén fellángoló, rövidke romantikus korszakot.

Mintha csak érezték volna az emberek világszerte, hogy leáldozóban van az érzelme napja, hogy utolsó felvonásához közeledik egy hosszú, boldog korszak, befelé figyeltek, hallgatnak a legszebb muzsikáit: szívük szavát. Szerelmes volt, aki csak tehette. Bécs városa felett Amor uralkodott.

Nyílai behatoltak a Burg gondosan zárt ablakain is. Megértették a főhercegek szívét s mert a boldos Amor nem ismer rang- és különbségeket, egyre-másra gentrykisasszonyokba, polgárlányokba szerettek az ifjú hercegek, mégpedig oly forróan, hogy a sorsot császár haragja se tudta őket szerelmüktől eltántorítani.

Valamennyi főherceg közül II. Lipót tocsenai nagyherceg fia, János Nepomuk Salvátor volt a legnagyobb idealista. Szép férfi volt. Hódító, fiatal, daliás. Nem csoda, hogy a pisze *Schöbel* Mily elbűvölten nézett a szemébe, mikor táncra kerte a kis grinzingi vendéglőben, ahol szolt a zene, állt a bál s újbó aranyolt a kancsóban.

— Maga nem közülünk való — mondta a lány, mikor a harmadik keringőt táncoltak együtt. Maga előkelő úr. Belvárosi boltos hivatalnok, vagy... — hirtelen megállt a táncolók közt. — Mondja, lehet, hogy még több, még előkelőbb?

János Salvátor vidáman felelt.

— És ha több lennék?

— Isten ments! — kiáltott Mily — akkor itt hagynám s menekülék. Nem kívánok a barátóm sorsára jutni. Beleszeretett egy báróba. A Karlskirche előtt ment el egy napon, mikor fényes menet jött ki a kapun. Lakodalmas menet. Eltálla, ugye, ki volt a főlegény?

— Szomorú — mondta János Salvátor részvétellel. — De én nem vagyok báró. Akarja tudni, ki vagyok? A Burgszínház fodrásza.

— Az már igen! — kiáltott Mily vidáman. — Imádom a színházat — s ezértül gyakran ment színházba a csinos fodrászával, aki — mint mondta — ingyen kapta a jegyeket. De a fodrász mind hallgatagabb lett. Mily mind szerelmesebb.

— Ha üzletet akarsz nyitni — mondta — megszerzem neked a tőkét. Nagynéném gazdag asszony, Valaha övé volt a „Három zsemlyéhez” címzett péküzlet a Dunaparton.

— Készüdnöm, drágám — felelt a férfi szórakozottan. Érezte, hogy nem izéti tovább ezt a különös játékot s felfedte kielét egy nyári napon.

Messze kint jártak a badeni völgyben rétek, erdők között, mikor János Salvátor megette a „szörnyű” vallomást... Mily ránézett, hirtelen megcsókolta, aztán felkapva ezerfodru fehér batizstruháját, futásnak eredt s eltűnt az erdőben. Aznap nem ment haza. Másnap se, harminadnap se. De a főherceg nem nyugodott, míg fel nem fedezte rejtekhelyét.

Ez ősszel történt. Decemberben megesküdtek egy csendes kis templomban. Róviddel a titkos esküvő után a főherceg audienciát kért a császártól. Az audiencia rövid volt, de utána Ferenc József sietve egyezett bele abba, hogy János Salvátor lemondjon rangjáról s felvegye a polgári *Orth* nevet.

Az ifjú pár nem maradt Bécsben. *Orth János* szép kis yachtot vásárolt, a *Santa Margeritát* s egy koratavaszi napon valóra váltotta minden szerelmesek álmát: szíve választottjával elindult világra.

Soká nem jött hír a *Santa Margeritáról*. Aztán egyszerre híre járt, hogy Dél-Amerika partjain hajótörést szenvedett egy yacht. Valószínűleg a *Santa Margerita*. De a bécsiek nem hittek ebben.

— *Orth János* szándékosan keltette halálhírét — mondták. — El akart tűnni teljesen.

El is tűnt s szívhezszóló történetét lassan belepte az évek pora. Nem beszélt már róla senki, mikor brazilai utasok azt a hírt hozták, hogy egy elhagyott ranch-on meghalt egy öreg ember, aki teljesen azárkózva él a világtól. Több, mint tíz éve, mióta felesége meghalt, nem beszélt senkivel, csak indián személyzetével. Mikor meghalt, mégis maga az érsek jött el a fovarosból holttestének beszentelésére s temetésén megjelentek a Braziliában élő osztrákok egytől-egyig.

Valamennyien hittek abban, hogy *Justo Arnau*, az öreg ember nem volt más, mint *Orth János*.

A JÉGVILÁG TITKA. A szerelem eltűntjei nem kevésbé érdekes a tudomány nagy eltűntjeinek története. A sarkkutató Amundsen, akit nem hagytól nyugodni a rajáját befutó jégvilág ezer titka. Gjöa nevű hajóján a világ két legbatalmasabb tengerének egyikéből a másikba, az Atlanti-óceánból a Csendes-óceánba hajózott a zsjló tengereken, melyeken csobak járt még előtte ember.

De Amundsent nemcsak az Északi-sark izgatta, hanem a világ másik jégcs pólusa, a Déli is. Ezt 1910-ben költvaszánon közelítette meg, ezer meg ezer jégfede kilométert téve derek csau-kutyái társaságában.

Öt világrész ünnepeket, mikor e második nagyszerű expedíciójáról visszatért. Néhány évig pihent, figyelve a technika új csodáját, a repülőgépet, mely percről-percre tökéletesedett.

Európa másik pontján, Itáliában ugyanilyen lelkesen figyelt a szárnyrakelt embert egy szenális férfiú, *Nobile* ezredes. Rokonszellemben, mivel találkoznia kellett Amundsennek.

Egyikük se sejtette ekkor, hogy a találkozás végzetes lesz. Eszükbe se jutott ilyesm, hisz eddig siker kísérte Amundsen minden vállalkozását. Miért ne kísérné most is, mikor a két férfiú megvalósítja a legvakmerőbb álmok egyikét: Európa legészakibb pontjára, Alakáskra. Ez 1926-ban meg is történt s most már minden jel arra mutatott, hogy a megközelíthetetlen jégvilág végre megadta magát a tudományak, a tehetségnek, az akaratereőnek. Ekkor történt, hogy *Nobile* ezredes újabb expedícióra indult. Ezúttal léghajón.

Sokáig várta. Nem tért vissza. Erre felkerelkedett Amundsen. Mentőexpedíciót szervezett, hogy felkeresse, hazahozza út-társát. De a jégvilág, mely rövid ideig tűrt, hogy kíváncsi emberi szemek titkaiba pillantsanak, egyszer bosszút esküdött. Se *Nobile*-t, se Amundsent nem engedte el többé az örök csendből, az örök téliből.

AZ ELTŰNT VÁROS NYOMÁBAN. Ott, ahol a maláji őserdő átlatiatatlan sötét sűrűsödik, gyönyörű város virágzott valaha. A város eltűnt a föld felszínéről s ami eltűntette, nem más, mint az erdő növényzete, mely oly szonatos erővel burjánzik, hogy leveleivel, indáival, mérgező illatú virágaival néhány hét alatt ellep minden emberi építkezést. A város lakói örök harcban álltak az erőszakos természettel, de egy súlyos járvány idején más vidékre menekültek. Mire hazatértek, romok meredek feléjük. Indafonta ronok. Városukat megezte az őserdő növényzet.

Elköltöztek hát ismét s hosszú évek teltek el, míg egy svéd házaspár az eltűnt város felkutatására indult. Az expedíciót a világ öt leggazdagabb embere pénzelte s őt földérsz erdei-ödése kísérte.

Egy ideig szines tudósítások érkeztek *Lönstromé*től. Aztán elnémultak. Másfél év múlva mentőexpedíció indult utánuk, de nem találta őket. Négy év múlva hazatért a maláji őserdőkbe egy tudós, aki elmondta, hogy egy bennszülött faluban esont-vázza foglyott, révtégt tekintetű fehér nőt látott. Beszélmi próbált vele, mert azt a gyanuja, hogy *Lönstromé* áll előtte, de az asszony semmire se felelt. Elméje elborult, mondták a falubeliek, akik az erdőben találtak s magukhoz vették. A tudós faggatni próbálta, de az asszony nem emlékezett semmire. Az eltűnt városra se, melynek titkait talán csak ő ismerte egyedül.

Dr. Clementis Exvini:

MEGLÁTOGATTAM Braunschweigban
A NÉMET „GYÖNGYÖSBOKRÉTÁ”-T

Egyeszerre visszafiatalodott a fiatalok között élő parasztlányok és parasztlányok kacagásától, vidám nótázásától. Ezek a komor falak bizony schäsem láttak még ilyen vidám világot, mint az utolsó öt esztendőben, amióta Darré miniszter megalapította és idehelyezte a Német Mezőgazdasági Testnevelési Iskolát. Hathetes tanfolyamokra jön ide a Birodalom parasztfiúsága — fiúk, lányok egyben — hogy egészséges, de kissé nehézkes, darabosmozgású testüket frissebbé, rugalmasabbá formálják. Új német parasztfajta születik Burg Neuhaus falai között s a várhoz tartozó sporttelepen: erős, egészséges, acéllimű, frissmozgású ifjúság.

A hathetes tanfolyam főprogramja a föde-féle ritmikus torna. A gyakorlatok eredményei: erős, öntudatos, kifejezésteljes mozgás. A torna mellett atlétika, futógyakorlatok s különféle néptáncok szerepelnek a napi munkaprogramban. Az

Az alkonyati nap tüzet gyújt a domboton végighúzódo fenyőerdő ágai közt. Csendes, derűs német táj vendégváró nyáreleji mosolya fogad; az ég zöldeskek, az országot betonja szürkésfehér, a fenyők sötétzöldek. Szünőgyöfölbő táncol fejem fölött s a lassan emelkedő út végén parasztló fénypontok villognak a gesztenyefák sűrű lombkoronája mögöl: Neuhaus várának ablakai ragyognak az alkonyati nap sugarában.

Még néhányperces út s már ott is vagyok a mohos kőfalak alatt, a régi bástyák tövében. A fehérkeretes ablakokból már eltunt a napsugár; helyette barátosság, meleg lámpafény mosolyog a tőrszáz szürkületbe. A kapualjban szinte cseng a lépések visszhangja; valahonnt izes vascsoraillatt bújlik elő s éppen akkor lépek a kőköckával borított udvarra, amikor megszólal az estebédre hívó harangszó. A régi várfalak, kongó folyosók bűvöletében egy pillanattig szinte arra várok, hogy vasbaltöltözött középkori lovagok toppannak elém... szinte hallom lépésük dübörgését, amint az emeletről leviharzanak a lépcsőn.

S egyszerre barátságos arcú, mosolygós szöke lányok, sportruhás fiatalemberek fognak körül. Az egyik hamisítatlan oldenburgi tájszózással beszél, a másiktól régtől kiderül, hogy osztrák, a harmadik keletporoszos öntudattal ropogtatja a számat. S mindegyikük hangjában öszinte öröm:

Vendég érkezett...

Vendége vagyok az északi Harz legöregebb várának, Burg Neuhausnak, ahol az ódon falak közt paraszthercegnőket és parasztdalilákat nevel a Harmadik Birodalom. A vár hatszáz éven át őrizte a világot s a braunschweigi hercegek jószágát, most pedig — kiöregedve a lovagi játékokból s a díszes, főúri tornákból —

otthonról hozott s szakemberek útmutatása és felügyelete mellett begyakorolt néptáncokat az évenként rendezett goslini birodalmi parasztnapokon mutatják be az ott összereregelt százazretnek. Valóságos „gyöngyösbokrétások” ezek a frissmozgású fiúk és lányok, a különbség közöttük s a mieink közt csak annyi, hogy míg nálunk a napsugár ezer színeben tündöklök a világhírű magyar „Gyöngyösbokréták” előadása, addig a neuhausi ifjúság csak egyfajta ruhában szerepel a nyilvánosság előtt: a fiúk fehér ingben, piros mellényben, fekete nadrágban és csizmában, a lányok pedig világoskék pruszlikban, kékeskék fehér szoknyában és meztlábra húzott fekete cipőben...

Az ember nem is hinné, hogy a helyes testápolás és testgyakorlás mennyire megemészt s kifinomítja az egészséges, de nyers, ősi paraszti erőt A fiúk olyan délcegek és rugalmasak, mint a legjobban ki sportolt amerikai diákok, a lányokat pedig elvarázsolt hercegisasszonyoknak véléd, olyan kecsesek, olyan finoman, előkelően mozognak.

Vacsora után elnotáztatunk a fiatalokkal. Ők a magyar „Gyöngyösbokréták” táncai felől érdeklődnek, én pedig az egyes német vidékek népszokásait kíváncsisággal dom.

Az egyik fiú egyszerre csak felugrik, derékunkapja leszöke szomszédnőjét és csárdásolni kezdenek. Közben persze szapora oldalpillantásokkal lesik arcomon a batást. A mozdulatok nem is rosszak! Kiderül, mind a ketten látták már a csárdást; a Kraft durch Freude szervezet hamburgi gyűlésére küldött magyar tánc csoport mutatta be ott nagy sikerrel.

A csárdászó pár példáját csakhamar követik a többiek is es egy perc múlva már valamennyi „német gyöngyösbokrétás” ott próbálgatja a terem közepén a csárdás látszólag könnyű, valójában azonban meglehetősen nehéz lépéseit.

Aztán szívélyes búcsúval válnok el egymástól s a várkapu hatalmas dörréssel csapódik be utánunk. Már kint járok a csendes, holdas éjszakában... minden a tintáék árnyékba olvad, csak a vészharlattal bepermetezett, meredek tetőzete ragyog felém; csodálatos mesésvár, ahol a német parasztfiúság, a „német Gyöngyösbokréták” készült testben-lélekben megacélozódva az élet küzdelmeire.

A szívem misézett

A nyár pihent
A partok alatt,
Vadszekfűkőn
Száz bogár szaladt.
A fájlás ég
A földig hajolt,
Lusta szellő
Illatot rabolt.
A nagyretn
Szálltak a méhek,
— Ogy-e, Kedves —
Mily nagyon szépek
A virágok,
Felhők, sirályok,
A zöld gyíkok
S fodrok a Dunán...
Es az alkony,
Forró nap után.
Fehér hajók
Az esti vizen,
Bibor díszek
Sötét hegyiven.
Es szöke zaj,
Mít viz hozott,
Vonat, fűtlyős
Rokon tájra jut
Hegyoldalon
Eszüsporos út.
Szemed taván
A galamb szíved,
Mint Dunán a hold,
Ogy elpihent...
Es engem a Nyár
Az aranyalkony,
A rét, a Duna,
Katáng a parton
Könyvekre faszott,
De megijézett,
Kebleden a szívem
Misézett, misézett...

TABOR ISTVAN

A DIÁKKAPTÁROS VÁSÁR A BARCSAY-UTCÁBAN

Néhány napig vásár volt a Barcsay utca gimnázium egyik földszinti termében. A vásárt a diákkaptár, ifjúsági mozgalom budapesti szervezete rendezte meg. Maga az ötlet Kovács Ivántól, a Werbőczy-gimnázium hetedikos tanulójatól származott, se gúltársai Rosdy Győző és Rann Ottó voltak, akik azt szerették volna, hogy ezen a vásáron az ország összes középiskolái szerepljenek és mintegy nemos versenyre keljenek, megmutassák: mit tudnak teremteni, alkotni szabaddíjűnkben a nagy gyar diákok és diákleányok. A szép elgondolás azonban a nagy körülmények között kiválthatatlan volt, így az országos kiállításból Budapesti Diákkaptáros Vásár lett, amelybe azért néhány vidéki iskola is bekapcsolódott.

Kiállított az ötlet a Werbőczy-gimnáziumból s a vásár előkészítéséről egészen érthetően tudomást szerezték a diákleányok is: különböző leánygimnáziumok, polgári iskolák szöke meg barna fűrtől növényekkel. Diákkaptáros Vásár! És csak a fiúk szerepeljenek! Itt az lehetetlen! Lehetetlen már azért is, mert nekik is iskoláról-iskolára megvannak a maguk kaptárszervezeteik, aztán amit ők találtak ki, ők gyártanak, ahhoz a fiúk ugyem értenek és végül egy ilyen vásár nélkülük olyan lenne, mint majális vagy diákbal leányok nélkül.

Természetes, hogy ezek után egy kétfőre ők is bekapcsolódtak a vásár előkészítési munkálataiba. Elsőnek a Veres Pálné-leánygimnázium növendékei jelentkeztek, az élen Kovács Magdolával, aki közölte a fiúk vezérkarával, hogy az intézet ők meg is alakította a Takarító RL-t, ami azt jelenti, hogy a vásár helyiségeit a leányok rendezik tartják, a padlót felmossák a falakat feldíszítik, aztán van Falatozó Szövetkezetük is, amelynek matrózblúzós igazgatója Tszegedy Agnes és sütnek-főznek: Lehardt Katalin, Erdélyi Hus, Sámegi Adrienne és Fáy Margit. Ez a falatozó a vásár fő attrakciója lesz, mondhatk hiszen ők főztek sütni a friss palacsintát a vendégeknek. Jegy se kell a palacsintához, mert ők már összekaporgatták a szükséges listamennyiséget es cukrot.

A Veres Pálné-leánygimnázium után sorra jöttek a többiek. A Lovag Prater, Százados, Tóth Kalmán-utcai, Hungária, Arva-úti, Rakoczi-és Tisza Kalmán-terti leányiskolák felkes növendékei.

Hogy a fiú középiskolák közül hogyan szerepeltek ezen a nem mindennapi vásáron? Majdnem valamennyien.

Es most beszéljünk a vásárról, amely sajnos, mindössze néhány napig tartott! A rendkívüli idők parancsoltak az időtartalom.

Hogy mi minden volt ezen a diákkaptáros vásáron, bajos volna felsorolni, mint ahogyan nehéz lenne azt is megállapítani, melyik iskola növendékeiben volt több az ötlet, vagy gyakorlati érzék.

Kedvük talán már az olvasság is így kívánja a leányoknál.

A Veres Pálné-gimnázium növendékei valóságos kis pavillont állítottak fel, amely szelmatomot ábrázolt. A szelmatomban áll az árusító asztal mögött a bábajos leánycsoporthoz a „Szelmatom-csoport” megszervezője, Mátész Erika, aki Algírban ötte gyermekkori éveit s ahonnan a második világháború vihara sodorta vissza, a szülőföldre, szép Magyarországra. Tehát világot látott! Ő már tudta, hogy vásárt pavillon nélkül el se lehet képzelni, így a budapesti diákkaptáros vásáron a „Szelmatom-pavillon”ban árultak a Veres Pálné-gimnázium növendékei az izlasesnél izlasesebb könyvvel zöket, könyvborítékokat, meg a baba kelegyeket. A matrózblúzós kis és nagy leányok kezei alól került ki valamennyi.

A Rakoczi-terti ipariskola növendékei pedig magyaros szabásúintáikkal mutatkoztak be.

Eldavastuk azt a számos plakátot is, amely azt hirdette: *Partolul, a Gizelló kívánja-leánygimnázium diákkaptáros munkásságát. Szébbnél szebb asztali és hangulatlampaernyők sorakoztak fel az asztalukon.*

A kalarisok, gyöngyfűzerek, karakterbábok, magyaros kezimunkák természetesen mind a diákleányok keze alól kerültek ki.

A fiúk is kitétek magukért. Csupa ötlet, feleményesség, praktikus érzék nyitva nult meg minden munkájukban. Hogy mi gyártanak ezek a kis és nagydiákok? A cipőnyomozást kezdve a tintán, ragasztón, radírgejmin, hamutartón, eceten, pánesokon, folttisztítón, művirágon keresztül a költővázig mindent. Ez utóbbit valaki rozsdából állítja elő ifj. Léceny

Károly, a Rakoczi kereskedelmiskola növendéke, Szep, metszeti nyegekben mind dig derűsáron diákleányok árultak a vásáron. Fogott is! Mert viszont a stolt tisztifőg az Árpád-gimnázium növendékei gyártják, a szavmentes ragasztó pedig ifj. Sluga János gyártja és már szállít lítoja a különböző közívtaloknak.

A keramiából készült gondok és mell tük a Lovag-utcai polgaristák közgyes séget díszerte.

Itt azt például tudjuk e... kérdezte a vásáron az egyik plakát mi a stantusz nyárs? Pedig egyszerű az egész. Kolum busz tojása, Múndegy: Balogh Csaba, a Werbőczy-gimnáziumban szabad óráiban kitálalta és ő is készíti. Ra lehet hazai a BSzKRT lyukas váltójegyeit, pénz társában, szebben kényelmesebben hordható. Hogy mi az előnye? Ez is Kolumbusz to jása. Nem kell a vas húszfilléresék, meg tízfílléresék közötti kotorászni, amíg nagy keservesen rábukkanunk a váltójegyre. És a találmány harmadik fillérbe kerül.

Volt diákdömjönő is, amely a hozzáfűzött útmutatás szerint, ajáték a számlolás és a nemet nyelv megtanulásához. Ez is fo gyott a vásáron.

Fogyott itt egyébként minden. Meg az elő nyulaknak is akadt gazdájuk. Mert nyulak is tenyésztnek a diákok. Kaplato volt meg diákmikrofon, pullover, holnér, kopjafa, labrlőszőnyeg, tojásfesték, mü tyúrke, és ha valaki meg akarja örökíteni a hangját ezen a vásáron, a Hunfalvi-ke reskedelmi diákkaptárosai nyomában lenne készítteték az akar esesegőre, akár dörög hangokról. Van azonban még olyan diák is... Borza Lászlónak hívják, aki transzformátorokat gyárt és 12 diák-társai vól dolgozik.

Babszínház is volt a vásáron. Ezzel az elődassal a Berzsenyi-gimnázium növendékei ajándékozták meg a közönséget.

Olyan volt ez a budapesti diákkaptáros vásár, mint valami kisebbajta árulás. Ahol mindent lehetett vásárolni, sol megrendelni is... egyhelyben. Az aruház tol különbözött azonban attól, hogy első ször: ezen a vásáron, amit árusítottak a legkisebb tárgyi is az árusító keze munkájából született meg, mindenért fo goztak, faradtak; másodszer: ezen a vásáron csak derős, mosolygó arcokat lehetett látni. A fiatalság mellett a tudás az erő és akarat sugárzott ezekről a fiú és leányarcokról. Közben betűre diákok voltak meg... talán betűt kisse drukko tak. Mint a vizsgák előtt szokás. A vásár sikerét, anyagi eredményét feltették. Ez ez az aggodalom ma százasraosan érthető volt. Hiszen az egész diákkaptáros vásár végeredményben azért rendeződött meg mert a budapesti diákkaptárosok a vásár tiszta jövedelmének felét felajánlották az egyik legnevesebb célra, a Magyar Né rőszeresztnek.

Már ezért is szép volt ez a vásár, szebb mint a legragyogóbb tenyhen uszó világ kiállítás.

II. BAKÓCZI FERENC

és Mátyás király születésének évfordulójáról emlékezett meg a magyar társadalom. Most avatták fel az újonnan átalakított, múzeumá berendezett Rákóczi szállóházát Borsiban. Az évforduló napján nyitották meg Mátyás király 1442-ben épült kolozsvári szállóházát, korszerű stílusban átépítve.

*** PETZ GEDEON,** a nemrégén elhunyt kiváló magyar nyelvész, egykori iskolája iránti

hálóját azzal is leróta, hogy végrendeletileg 40.000 pengőt hagyott a budapesti farsori evangélikus gimnáziumra. Az iskola alapítványként kezeli a nemes hagyományt és a kamatokból elsősorban kiváló előmenetelű diákokat jutalmaz.

CSIKSZEREDAN ben-sőséges ünnepség keretében adták át rendeltetésének a vöröskeresztes hadikórházat Kovács Károly dr., Csik vármegye alispánja mondott megnyitó beszédet, majd Szász Ferenc ezredes a honvédség nevében átvette a kórházat. Köszönetet mondott a székeségyházi népi áldozatkészégéért, amely lehetővé tette a katólikus főgimnáziumban elhelyezett kórház korszerű berendezését.

Dr. Teér László és felesége Krisztínkovács Elica

Dukai és szentgyörgy-völgyi vitéz Széll Miklós kereskedelmi tanácsos és Palotay Mária házasságát kötötték

Pekri István és neje gróf Montecuccoli Margit

Dr. Tóth Tamás és felesége Hubert Lucienne (Sváj)

Mihály Gyula m. kir. főhadnagy és neje megyesi Medgyesy Mária

Pesti József aljegyző és felesége Kálmán Margit postakiadó. Fót

Apkarovits Endre tanítóképző int. tanár és felesége Horn Mária

Zwillinger Győző és neje Dánielszky Irén

Darnai Ferenc és felesége, Pityáros

MÁRKUS EMILIA, a Nemzeti Színház örökös tagja, a napokban ünnepelte 70. évfordulóját annak, hogy először szerepelt a színpadon. A békeévek nagynevű drámai színésznője 1874-ben lépett fel először az „Alfonz úr című színdarabban. A Nemzeti Színház művészei háziünnepség keretében ülték meg a ritka jubileumot és köszöntötték Márkus Emiliát.

GYULAI BORBÁLA és Sebestyén Károly m. kir. náncsós százasos házasságát kötött. — Németh Erzsébet és Molnár Sándor Pestszenterzsébeten házasságát kötött. — Zala-szentgyörgy-völgyi Szalay Irént Nagykrősön feleségül vette Tininszky János. — Dobos Babát eljegyezte Riedl János min. számtiszt. Budapest. — Szemerlay András és Novák Ileana, Kispeszt. házasságát kötött.

BÖLDÖGFAL FARKAS SÁNDOR, a solti pályaudvar nyert fiatal szobrászművész. — Kristóffé műtermének előkelő látogatója volt a múlt héten, Serédi Jusztinián, Magyarország bíboros-hercegprímása tekintette meg a művészfinom művű Madonnaszobrárt, amely a hercegprímás szülőfalujának nemrég restaurált templomában kerül felállításra.

ÉBREDÉS UTÁN

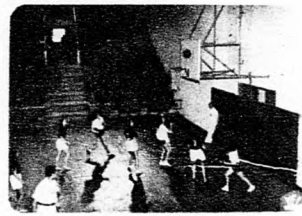
fogkö ellen

Csomagot címeznek fiatal leányok a fronton küzdő katonáknak

Szlovák-magyar kosárlabdamezőzésen, Kuncze Géza orsz. képv., a kosárlabda szöv. elnöke átvési a csapat nevében a szlovák disztárgyat, Dsusky János szlovák elnök ayujtja át

Szlovák-magyar kosárlabdamezőzés női válogatottja 24:34 arányban győzte le a szlovák csapatot

GÖMBÖS GYULA, Magyarország elhunyt miniszterelnökének leánya, Gömbös Dóra, a napokban egészséges fiúgyermeknek adott életet. A második Gömbös-unoka ádesatyja Bálogh Elemér dr., a Kereskedelmi Bank cégvezetője. — Kozma Mihály és neje Peterie Ilonának, Debrecen, Miklós nevű kisfiuk született. — Hargita! Dezső MABI-tiszt-

viselő és neje Mayer Teréznek, Budapest, Terézia Viktória kislányuk született. — Virág Kálmán és neje Zselli Margitnak, Losonc, Évi ke és Erzsike kislányuk mellé Istvánka Kálmánka kisfiuk született. Keresztszülők: Virág Kárika, Losonc és Székely Bertalan ref. lelkész, Felsővály. — Papp Gyula autófuvározó és neje Maár Erzsébetnek, Pestszentlőrinc, Gyuszi-

kájuk mellé Istvánka Zoltán kisfiuk született. — Dr. Kóthy József és neje (Pleyer) Tamás-hidy Ibolyának, Gyapjú, Józsika és Miklóskák kisfiak mellé Paljka kisfiuk született.

JAKFAI GÖMBÖS SÁNDOR nyug. evang. igazgató-tanító, Pápán, 57 éves korában elhunyt.

TAVASZI VERSIKE

Írta: GAZDA ERZSÉBET kis munkatársunk

Megérkezeti a Tavasz
Hozott fényt, napugarat,
Oh, he nagyon boldog vagyok,
Érőd, mezőn sétálhatok.

Szép virágok nyílnak,
Messe száll a jó illat,
A kis madár vígan csacsog,
Tavasszal oly boldog vagyok.

HÓVIRÁG

Felbék mögött lakik még
a meleg napugár,
Havas tájon didereg
a sok kis madár.
Korcsolyázik a jégen
Február apó,
Jégcsapokkal esenget és
a borsza hó!
De az első hóvirág
vígan integet...
Hóvirágokkal üzen.
s jön a kikelet!

ZAGYVA Mária

IIT A TAVASZ

Itt a tavasz, itt van már,
Újra zöld buszti vár.
Bütyöknek a gyümölcsfák,
Dalolnak a madárkák.

Villás arkú kis fecske
Az esiesérgi repdesse:
Akármerre is szállunk,
A legszebb itt minálunk.

A gölyök is megjöttek,
Elfoglalták fészüket,
Gólyamama keltei:
Lesz friss béka eledel.

Újra zöld már erdő, rét,
Nyájak unnek szerzetészt,
Legel a tehén, kecske,
Lisz is bőven tejeske.

Fiúk, lányok játszanak,
Szaladgálnak, kacagnak,
Boldogok a szabadban,
Örülnek, hogy tavasz van!

DOFF IMRE, Husz

AMERRE ÉN JÁROK

Írta: Szalay Irbolya kis munkatársunk

Amerre én járok, csupa zöld a határ,
Járnék már a fecsék, meg a gölya madár.
Játesik kint a gyermek, szedi a virágot,
Csak nekem nem nyílnak ezek a virágok.
Nekem nincsen anyám, aki haza várjon.
Szívére ölelve karjaiba zárjon,
Aki meghallgatja panaszaomat végre,
Gyere, édesanyám, vigyél fel az egér.

389. NÉMET NYELVLECKE

Pályaudvarra megyünk most.
Báhhof a német neve,
Bahn a vasút, Hof: az udvar.
Egy jön ki ennek neve,
1. der Báhhof (olvasd: der báhhof) a pályaudvar.
2. die Bahn (olvasd: di bán) a vasút.
3. der Hof (olvasd: der hóf) az udvar.

FEJTÖRŐ

Beküldte Bajkó Eszmi, kis munkatársunk

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

1. nemesfém
2. növény
3. szülő
4. Nagy Anna
5. magánhangzó

KIS PAJTÁSAINK FÉNYKÉPEI

Tamásy Etelka
Marosvásárhely

Tamásy Sárka

Ifj. Bús Imre
Budapest

Ifj. Hiesik Andrásné
gyermekai, Bandika
és Józsika, Szabadka

Kisköcs Rózsi
Kiskunfélegyháza

Horváth Istvánné szül.
Bukovszky Sarolta 1 éves
unokája, Horváth Laci
Újdombovár

Gombás Juditka
Budapest

Pais Kareszka
Cegléd

Özv. Imgrund Menyhértné
és a kis unokái, Terike,
Feri, Bandika
és Gizike, Szabadka

Marika és Erika
Budapest

Oltozyék unokája,
Németh Laci
Esztergom

Malinger János
Szalánta

Nyúlapó húsvéti gondjai

Írta: L. Ady Mária

II.

Begyecskektől Plimouth Tojásákhöz, innen Vörösi Izlandi Félékhez menj. Mondanom sem kell, hogy mindenütt elutasító választ kaptam. — Most mit tegyek? — nézett segélykérően Napsugárkára.

— En azt mondanám: tégy próbát az Erdélyi Kopasznyakuvál.

— Mit? — firtogatta az orrát Nyúlapó. — Annak a csínyta, kövönös paraszt tyúkaszonszónagnak könyörögjek?

— Ejnye, Nyúlapó, — róttá meg szellden Napsugárka a méltatlankodó mestert — nem is tudtam, hogy te ilyen rártati vagy. Ugyan miért nézed le azt a derék tyúkmenyecskeket? Talán rosszakba a tojása, mint az idegenből jött, hetvenkedő tyúknagyságoké? Azokkal bezzeg megjárta az imént!

— De nem is ismerem, sohasem vásároltam még nála — próbált ellenkezni Nyúlapó.

— Jó vice! Nem ismered! Hát egyszerűen megismerkedj vele. Ille is, hogy megismerem egy ilyen derék honfitársnódot. Gyere velem, én elég gyakori vendége vagyok. Biztosítalak, hogy mindketnőket szívesen fogad.

Nyúlapó nem mert tovább ellenkezni s így csakhamar ott állottak a csinos falusi ház udvarán. Erdélyi Kopasznyakut tojásán kotovala találták, Taraja sapadt volt a pajta zárt levegőjéül. Fehér tolrubája rendetlen, csapzott. De apró, kerek szemével kedvesen hunyorított a vendégekre.

— Bocssátsatok meg, hogy úgy fogadtak. — káromta tisztességtudóan — de félek, ha felállok, kihílnék a tojásaim. Márpedig én azt szeretném, ha húsvétra kisesítékekkel lephetném meg a gazdasszonyomat. Miben lehetnék segítségetekre?

Nyúlapó és Napsugárka a szíves kérdésre kirukkoltak kívánságukkal.

— Értem, tojásra volna szükséged — fordult kedvesen Nyúlapóhoz Kopasznyak. — Huszonegy darabot bizony kelteésre gyűjtöttem. Itt kottok ni rajtuk, de a pajta teteljen, a szénában lesz még vagy száz darab. Az egész nemzetségem oda tojt. Odaadjuk mi szívesen, hogyne adnók oda, mikor a lelmem magyar gyerekeknek alakra örömet szerezni válik. Fügő pengésénél is kedvesebb muzsika szívből jövő, boldog kacagásuk Ugyan édes Napsugárka, ne resteld, melengesd addig a tojásaimat, amíg Nyúlapót elvezetem a pajta teteljére s kiszámolom nekí a tojásokat.

Napsugárka természetesen boldogan vállalta a megbízást s félóra múlva már vígan ballagott Nyúlapóval a kerek erdő felé.

Nyúlapó iszákja éppen tele lett a 100 darab szép fehér tojással.

Száz darab tojásból — a Nyúlapó búvész keze alatt — húsvét napjára száz piros tojás lesz.

Jutott belőlük a locsoló kis leventéknek is: VÉGE

GYERMEKPOSTA

Kedves kis olvasóink, mindnyájatoknak szeretettel köszönjük a mai történelmi időben külön is hangsúlyozott jó kívánságaitokat, könyvekig meghatva olvastuk, különösen vidéki kis olvasóink féltő aggodását a fővárost ért repülőjárműadás miatt. A jó Isten védjen meg titeket és minden magyar testvérünket a további megpróbáltatásoktól. Győzzen az édes kis barátunk, kedves lapodat köszönjük. Rejtvény megfejtésed hibátlan. Jó munkát végeztél. — Jakus Juliánna, Édesem, a kis mesét, amelynek a „Törpe és az óriás” címet adtam, nagyon nem sikerült. Mint szorgalmi munka dícsértéért érdemel.

SAJTOS TUKÓRTOJÁS. Öt deka vaját, tizenöt deka lisztet, egy tojás sárgáját, sőt és tejszínt veszünk és kemény rétestésztát gyúrunk belőle. Gömbölyű kis formáskákat tésztával vékonyan kibélelünk, száraz habbal megtöltjük és megsütjük, azután kihűtjük. A habot kiszedjük, sajttal meghintjük. Tálalás előtt mindegyikbe öntünk egy tojást, megsózzuk és erős tűznél sütjük a sütőben. Ha a tojás fehére kemény. kivesszük és tálra rakjuk.

BURGONYAKÁSA. Hámozott, kockára vágott burgonyát kevés sósvízben puhára főzünk, azután össetörjük abban a vízben, amiben főtt és annyi grizes nulláslisztet hozzákeverünk a tűzön, hogy sűrű pépet kapjunk. Tűzálló olajat margarinnal jól kikenünk, elvasztott langyos margarinba mártjuk a kanalat és galuskákat szagatunk, tálba rakjuk, a tetejét pirított hagymával és tejszínnel leöntjük, negyedórát sütőbe tesszük.

SZENA-SZALMA. Finom metéltésztát készítsünk tojással gyúrva és gömbölyű metéltré felvágjuk. A metélt felét forró zsírban pirosra sütjük. Ez a szena. A másik felét sósvízben kifőzzük. Ez a szalma. Tálra téve borsotával leöntjük.

CSILLAGFÁNK. Három egész tojással, egy kis csipet sóval, két kanál cukorral, egy kávéskanál rummal és annyi liszttel. Amennyit felvesz, olyan tésztát gyúrunk, mint a kemény csörögetésztá. Kis pihentetés után előbb hüvelykujjnyi vastag hengerekre sodorjuk, azután ezt elvágjuk 8 cm. hosszú darabokra, bevagdossuk a két végét a közepéig, ellenkező oldalán és kissé széjjelhúzzuk. Forró zsírban kisütjük és lecukrozuk.

CSEMEGE LEPENY. 5 dkg margarinnal, 16 dkg porcukorral, 10 dkg liszttel, 2 tojás sárgájából és a két tojás keményrevert habjából tésztát készítsünk. A kikevert anyagot egy hosszukás kikent piskótaformába tesszük. A sült megelötte este klmagozunk egy fél kiló aszalt szilvát, másnap reggeli vízben áztatjuk, majd lezárva róla a vizet, megszáritjuk. A megszáradt aszaltszilvát a formában lévő nyers tésztára szórjuk és a forró sütőbe téve megsütjük.

KORSZERŰ RECEPTEK

SALÁTAGÖNGYÖLEG. A megtisztított, leforrázott, friss nagy salátaleveleket megtöltjük a következő töltelékkel: két darab tejben áztatott zsemlyét szíttan áttörünk és elkeverünk 10 deka szeletekbe vágott, párolt gombával, két evőkanálnál tejszínnel, finomra vagdalt petrezselyemzöldjével, sóval és kevés borsopótlóval. A kis töltelégeket tűzálló tálba tesszük, kevés zsírt adunk mellé és hűslevesrel feleresztve a sütőben lassan pároljuk. Amikor a salátáról lefőtt a húsle, tejszínnel megöntözzük és addig sütjük, míg a tejfől kipirosodik a töltelék tetején.

SZAPORA RÁNTOTTA. Két egész tojást elkeverünk három evőkanál tejszínnel, kevés sóval és az előmelegített rántottasütőben, folytonos keverés közben megsütjük. Sem zsir, sem vaj nem kell hozzá.

OLCSÓ SAJT. Friss tehéntúrót veszünk, kinyomjuk belőle a savót és a túrót egy befőttes üvegbe nyomkodjuk. A túróval telt üveget meleg helyre állítjuk és 4-5 napig erjedni hagyjuk. Ekkor kivesszük az üvegből a túrót és elkeverjük kevés vajjal és sóval. A túrót egy tiszta edénybe tesszük, lehetőleg tűzálló üvegedénybe és tűzre téve folytonos keveréssel felforraljuk. A túrót kihűtjük, porcellán vagy üvegedényre tesszük, szeletekre vágjuk és hideg helyre állítva tartjuk, míg teljesen kiszárad.

ÉTREND

APRILIS 21-30-IG

21. **PÉNTEK, Ebéd:** paradicsomleves, burgonyakása. **Vacsora:** palacsinta velővel.
22. **SZOMBAT, Ebéd:** teffeles petrezelemleves, paraj, bundáskenyér. **Vacsora:** fajsajt, ecetes uborka, kompót.
23. **VASÁRNAP, Ebéd:** hamis húsleves, vagdalt hús, francis főzelék. **Vacsora:** hideg hús dértől, burgonya salátával, rétes, sajt.
24. **HÉTFŐ, Ebéd:** bableves kolbászal, darázsleves. **Vacsora:** sajt, vaj, reték.
25. **REDŐ, Ebéd:** gombaleves, sonkás-kocka. **Vacsora:** tea piritóssal, befőtt.
26. **SZERDA, Ebéd:** burgonyaleves, borsopótlé, pirított hagymával és sült szalonnával. **Vacsora:** füstölt nyelvtormával.
27. **CSÜTÖRTÖK, Ebéd:** káposztaleves, keltkifli. **Vacsora:** juhtúró, reték, sajt.
28. **PÉNTEK, Ebéd:** borsóleves, burgonyagömböc. **Vacsora:** halpörkölt galuskával.
29. **SZOMBAT, Ebéd:** kőménymagleves, kirántott párizsi, sárgarépa főzelék. **Vacsora:** sült burgonya, paradicsommarás.
30. **VASÁRNAP, Ebéd:** zöldhúsleves, töltöttbarány, tört burgonya, cékla, rácos tészta. **Vacsora:** vadász szalámi, lipió, reték, kompót.

A fejlődő

gyermeki szervezetnek olyan táplálékra van szüksége, amely a szervezet építőanyagát, a testi és szellemi munka erőforrását szolgáló fehérjét, szénhidrátokat, zsirokat, táp-sókat és életfontosságú tápanyagokat nemes alakban, töményen tartalmazza.

Ilyen jóltáplálék az emésztésközpontú, könnyen emészthető erősítő tápszer az Ovomaltine. Reggelire, uzsonnára 1-2 csésze Ovomaltine-től a gyermekek erőre kapnak, tesben, erőben gyarapodnak, iskolai feladataikat könnyen elvégzik.

A válogatós, kényeskedő gyermek is örömmel kap az Ovomaltine után.

Ovomaltine friss tejből, tojásból, kakaóból és malilitából készül. Erőt, egészséget ad, elősegíti a gyermek szellemi és testi fejlődését.

HÓSOS METÉLT. A jól meggyúrt kemény metéltésztát sósvízben kifőzzük, kicsepegtetjük róla a vizet és zsírral kikent tűzálló tálba tesszük. Sonkát vagy bármilyen sültített vékony szeletekre vágunk és a tésztához keverjük, fűszerezjük sóval, kevés borsopótlóval és leöntjük a hús-salátszóval kevert tésztát józón el-készített paradicsommártással. A tálat a sütőbe tesszük és addig sütjük a metéltet míg szépen kipirul. Forrón tálaljuk.

HASCHE-ROLÓ. 1 deka margarint, 1 deka lisztet, 15 deka főtt, pasztorozott burgonyát, 2 tojás sárgájával össze gyúrunk, vékonyra kinyújtjuk. sonkával, tejszínnel bőven töltve összehajtogatjuk, tojással megkenjük, vékonyra felszeleteljük, reszelt sajttal meghintjük és forrón tálaljuk.

Reggeli-
uzsonnára **SALVE** tápszer *Kicsinél-
naagnak!*

„Kedves Szüleim, tudatom, hogy egészséges vagyok”

2300 magyar hadifogoly levelezését közvetíti a Vöröskereszt

Képekről, filmekről, újságcikkekből jól ismerjük már a Magyar Vöröskereszt sokrétű munkáját és áldados működését. A sokfelé ágazó és rengeteg adminisztrációt kívánó munkák között, nem utolsósorban áll a hadifoglyok levelezését közvetítő iroda. Naponként százan és százan jönnek ide a Sándor-tér 3. szám alá, anyák és feleségek, gyermekek és testvérek, reménykedéssel és kérésrel a szemükben. Levelet szeretnének küldeni eltűnt hozzátartozóiknak, pedig sokszor nem is tudják, csak sejtik, hogy orosz fogságban él. De a sejtés nem elég, bizonyosat is kell tudni, a Vöröskereszt csak akkor indíthatja meg a levelezést, ha a hozzátartozók először a katonai parancsnokságtól kapják meg az értesítést, hogy hozzátartozójuk fogságba került.

Fejkendő öreg parasztlány áll be, karján elemózsiás kosár, most érkezett a vonattal, az állomástól egyenesen idejött. Kicsit félénken néz körül, de a barátságos pillantásokra felbátorodik, leteszi a kosarát.

— Nagyon messziről jöttem, — kezdi — egész éjszaka utaztam azért, hogy megtudjak valamit a fiamról.

Könnyes lesz a szeme, a hangja is elfullad, mikor folytatja:

— Otthon, a falumban, azt tanácsolták, jöjtek el ide a Vöröskereszthez, itt majd megmondják nekem, hova tűnt el a fiam? Mert éppen egy félve, hogy nem kaptam tőle egyetlen sor írást se — szípjogya s elővesz egy tábori lapot.

— Ez volt az utolsó, — mutatja — azt írja benne a lelkem, hogy erős hetük volt, de hál' Istennek nem történt semmi baja, még csak egy szilánkot se kapott. És azóta semmi hír felőle, azt se tudom, él-e, hal-e? — Mire befecsezi, már ömlik a könny a szeméből, nem győzik megnyugtani.

— Sajnos, bármennyire is szeretnék segíteni, nem tudunk, — mondja sajnálkozva a vezető — nincs meg nálunk sem a címe sem a levele, de ha jön valami tőle, azonnal értesítfjük. Menjen csak haza szépen a néni és érdeklődjön a közeli falukban is, nem jött-e valakitől levél a fogságból? Ha jött, frjön ide nekünk, mi majd megkérdezzük attól a másiktól, hogy nem tud-e valamit az eltűnt bajtársáról, nincs-e ott vele, vagy valamelyik közeli táborban?

— Pedig ezért jöttem fel, semmi másért, — bólongat szomorúan az öregasszony — azt hittem, itt vár szegény Pista gyereke levele

Megtörtént nemrég ennek az esetben az ellenkezője is. Már hetek óta itt hever egy levelezőlap; hadifogoly had-

nagy küldte szüleinek, de a megadott címen nem találják őket. Pedig már a rádióban is tettek közzé értesítést. Az iroda vezetője megkér bennünket, közzöljük a tartalmát, hátha ezen az úton értesítést szereznek fiúkról az eltűnt szülők. „Drága Szüleim! Tudatom, hogy hadifogságban vagyok. Hála, hogy egészségben és várom soraitokat. *Holéczy István* hadnagy.” Az apát is így hívják, a lap ide Budapestre van címezve, Bank-utca 6. szám alá. Milyen öröm lenne a szülőknek, ha ezen az úton értesülnének róla, hogy elveszettnek hitt fiúk él, értesítést küldött számukra és most türelmetlenül várja a választ „valahol Oroszországban.”

Míg ott vagyunk, könnyes és szívigható jelenet játszódik le előttünk. Ilyen jelenetet csak a legnagyobb drámáiról: az élet tud írni. Gyászkalapos, idős úriasszony lép be, az arca is szomorú, a szeme is, jól ismerik már itt, nevükön szólítja a tisztviselőnőket s ezek is szívélyesen üdvözlök. Idejár már hónapok óta, makacs és kétségbeesett reménykedéssel, hogy talán mégsem igaz, talán csak tévedés, fiatal pilótahadnagy fia meg él és nem halt meg, mint ahogy a frontról hazajött bajtársai mondták... És megtörtént a csoda, ott előttünk történt meg... a reménység valóra vált. A Vöröskereszt nővér odalép hozzá, gyöngédmozdulattal leülterti a székre, aztán odanyújtja neki a messziről érkezett narancsszínű lapot, amelyen a fiú azt üzeni az édesanyjának, ne aggódjon és ne gyászoljon, mert él és nincs semmi baja... Nem is lehet leírni ezt az örömet, a szomorú szemek ragyogását s a mohóságot, ahogy újból és újból elolvassa az összegyűrt lapot. „Érczetem, hogy él, megéreztem!” — súgja és a szeméből patakzik a könny. De nem a fájdalom, hanem az öröm könnyei ezek...

Mielőtt eljövünk, érdeklődünk, hogyan kerülnék ki a lapok az orosz fogolytáborokban élő katonákhoz?

— Genf útján, — adja meg a választ a főfelügyelő — 2300 hadifogoly levelez az itthoniakkal s ezeket a leveleket mi gyűjtjük össze. Együttesen elküldjük a genfi Vöröskeresztnak, ahonnan Ankarába továbbítják. A török központ útján kerül Oroszországba és innen a címzett kezébe. *Négy hónapig tart az út*, míg egy ilyen kis lap ideér, — mutat egy Vöröskeresztes, félholdas és cirillbetűs lapot. — És visszafelé is annyi az út. Sok adminisztrációba kerül, — fejezi be — de megéri, mert kimondhatatlan örömet okoz mind a két félnek, annak is, aki küldi, annak is, aki kapja. Hiszen ma csak ez az egyetlen kapcsolat, ami a távolaság és bizonytalanságon keresztül összeköti és megnyugtatta őket. SIMON MARGIT

FELRUHÁZZUK A KISKIRÁLYSÁGI MEZITLÁBAS SZEGÉNY GYERMEKEKET

Március 10-i számunkban megírtuk, hogy a csongrádmezei Kiskirályság nevéül ONCSA telepen nincs ruhájuk és cipőjük s gyerekeknek s nem tudnak iskolába járni. A felhívásra megmozdultak országzszerre a nemes szívek. Hogy milyen az eddigi eredmény, arról lentebb így számol be az ottani tanítónő: Mélyen tisztelt Főszerkesztő Úr! Reméltém és nem is csalódtam abban, hogy aranytollával hatásosan megtoldja az én gyarló írássom. Fogadja az együttérző támogatásáért s a külön számomra küldött meleghangú leveléért hálás köszönetem. Adná a jó Isten, hogy minél nagyobb sikere lenne törekvésünknek s ezzel is a szebb, boldogabb magyar jövődöt útját egyengetők.

A „Magyar Nők Lapja” felhívásának igen nagy visszhangja volt. Eddigi eredmény várakozásunkon felüli!

Az első küldemény 13-án érkezett Páparól egy tanítónői diplomával bíró kisebb áruháztulajdonosnótól. L. I.-nak hívják, kedves levelet mellélt kb. 100 150 P értékű küldeményhez. Névtelen adakozó kíván maradni.

2. 14-én Székely Zoltánától, Dad (Komárom vm.) kb. 150 200
3. 16-án Kéler Gyulánától, Kecskemét, kb. 200 250
4. 16-án Zumpfi Jánosától, Nagytény, kb. 100 150
5. 16-án Czink Mátyásnától, Szulok (Somogy vm.) kb. 300 350
6. 16-án Mártonfalvy Tibornától, Várpalánka, kb. 150 180
7. 16-án Kerr Imrénéától (gyári munkás neje), Pécs, Orsolya-u. kb. 200 250
8. 17-én özv. György Istvánától, Kécske (Somogy vm.), kb. 50 100
9. 17-én Ribárszky Györgynától, Tótkomlós, III. Aradi-út 3 kb. 80 100
10. 18-án Laborczy Nándornától, Budapest, XI., Ercsi-út 12, kb. 80
11. 18-án Scherringer Emilnától (áruház), Budapest, Ráday-u. 11/13, kb. 1300
12. 18-án Cserkúti László szadostól, Pécs, Hadtestparancsnokság, Széchenyi-tér 9, kb. 100

pengő készpénzadomány, melyet magyar és magyar nevé gyermekek segélyezésére kíván fordítani.

A legtöbb adományozó kedves sorokat mellélt küldeményéhez.

Az elosztályozást már megkezdjük, de nagy munka lévén még nem végeztünk vele.

Fejjegeztem pontosan az egyes csomagok tartalmát darabszám szerint. Egy pártatlan bizottsággal intézzük a szétosztást, a csomagokat is tanuk előtt bontjuk fel.

Azt hiszem, érkezik több csomag is még, úgy-hogy a kiosztást folytatónak lehet csinálni. Már ez is nagy segítség, ami eddig jött, mivel sok-értékes, jó anyag érkezett, hála érte azoknak, akik küldték és Főszerkesztő Úrnak, amiért helyet adott nb. lapjában kéréssemnek s hatásosan ki is bővítette azt.

Aminl befeljezódik, elküldöm Főszerkesztő Úrnak a csomagokhoz mellélt sorokat is. Megható írárok vannak közöttük. Érdemes áttanulmányozni az egész nyilvántartást is, hogy milyen egyszerű körülmények között élők is adakoztak! Ha ennyi szív volna minden jobb viszonyok között élő embertársunkban is, nem egy, de az összes ONCSA-telepeket ottudnák látni mindennel.

Még egyszer köszönet a szives támogatásért. Kiskirályság (Csongrád vm.), 1944 márc. 19.

maradtam tisztelttel!
Zaporszky Lászlóné községi tanítónő

Szerkesztői üzenetek

Budapesti tartózkodása alkalmával látogassa meg Kállay Ibolya kozmetikai intézetét, Rákóczi-ut 25.

Utas vagyok e világban. Ki tudna változtatni azon az állapotban, hogy

datlan családi életben, amelynek éppen egy negyedszázada, hogy szenvedő hősé, mártírja Ön. Szomorú, fájdalmas életének a súlya már elbírhatatlanul nehéz lett s nincs mód rá, hogy letehesse, hogy megszabaduljon tőle. Eddig még reménykedett, de azt veszi észre, hogy elapadt a reménysége, nem tud hinni férje megváltozásában, akinek soha nem tud a kedvére tenni, aki soha nincs megelégedve semmivel, örökös kritikái elviselhetetlenek, idegesítik, megfélemlítik, elvesztette önbizalmát s csak akkor van lelki nyugalma, ha távol van az otthonuktól. Nagyon keserű szavak ezek s elhiszük, hogy elviselhetetlennek látja az életét, ha nem változik meg a helyzet. Vannak, akik azt mondják, hogy a rosszat is meg lehet szokni, Ön nem írja ezt alá s arra kér, hogy ne türelemre beszéljük rá, hanem adjunk tanácsot, hogyan változtathatná meg a férjét. Nyugalmasabb, békésebb életet szeretne, de a legjobb szándékkal se tudja elérni. Ne nehezteljen, de azt hisszük, hogy a férj ideges elégedetlenségének s a közöttük süstörgő feszült légkörnek talán mégis van valami alapja. Talán egyszer-kétszer hibát, mulasztást vett észre a gazdaságban, a családtag munkájában és mindenért Önt vette elő. Önt tette felelőssé, aki távollétében tulajdonképpen helyette bivatott rendelkezni, intézkedni. Vannak kákán csomót kereső férjtípusok is — ez vitathatatlan, de ha csak ennyi a baj, azon még mindig lehet segíteni és észre sem veszi férje, amikor Ön okosan leszereli őt. Fontos, hogy mérlegelje azokat a szempontokat, amik férjéből kiváltják az elégedetlenséget és a kritikát. Meg kell szüntetni az okot, hogy megszűnjék az Ön elkeseredése és türelmetlenebb, elviselhetőbb legyen az életük. Ha nehezebbnek találja, akkor is vállalja és az alkalmazottaitól követelje meg ugyanazt a munkát, amit férje megkíván és amit az ő otthonlétükre és személyes felügyelete alatt el is végeznek. Valószínű, Ön nem olyan kemény és energikus egyéniség, hanem puhább, elnézőbb, aki mellett az alkalmazottak lazsálnak és ez nagy hátránnyal jár a gazdaságra. Magától értetődik, hogy elsősorban Önnek tesz szemrehányást férje. Ezt kell kiküszöbölni úgy, hogy a látható eredmény minden vonalon az Ön fölületes győzelmével járjon. Szeretnők, ha megkísérelné és a férjének ne legyen több alkalma és oka kifogásokra. Örködni kell a kis vagyon fölött, mert a becsületes munkával, verejtékkal szerzett föld csak annak fizet kamatot, aki szívvel ragaszkodik hozzá. Ertesítsen időnként a helyzetéről. Reméljük, jó híreket fogunk hallani.

Mit tegyek? Hosszú, hosszú levelet írt nekünk. S ez a levél is csupa szomorúság és fájdalom. Ennek a sok panaszt tartalmazó levélnek problémáira gyógyírt csak az idő adhat. Amnyi az ellentét, ami ott settenkedik házasságuk meglazult rugóinál, hogy nem is tudjuk, hol kezdjük, melyiket próbáljuk megigazítani. Vannak lelki ellentétek, amelyek áthidalhatók, hozzájuk lehet férközni és nagyreszük gyógyítható. De hogyan férközhetnének ezekbe a rettenetes zugokba, ahonnan félre nem ismerhető erővel tör elő az öröklött hajlamok pusztító áradata? Ezeket a romboló, ősi ösztönöket eltillkolhatta addig, míg az együttélés közelségében naplányra nem kerültek. A világosságban azonban megdöbbenve látja a hibákat, amire mind a szenvedés és a gyötrellem vezette rá. Hogyan tudna hatni rá, hogy megváltozzék? Mit felelhetünk akkor, amikor Ön már mindent megkísérelt és sem jó szóval, sem komoly nehezteléssel nem ért el semmi változást nála. Szegény, szegény kicsi asszonyka, Ön nagyon drága árat fizet az első szerelemért. Ezt a „meggondolatlanságot” senki se róhatja fel hibául, mert az igazi bemutatkozás csak azután történt meg, amikor elhangzott az esküjök. De még akkor is bízott a szeretet javító erejében s reáparazolt jósága általalkító hatalmában. De hiába, minden erőfeszítés kárba veszett, mert „kutyából nem lesz szalonna”. Mennyit vétett Ön ellen és ugyanakkor saját maga ellen is, mert legszebb éveik boldogságát itélte halálra. Minden más esetben azt tanácsolnók, hogy ne csüggedjen, szeressen és tűrjön tovább. De levele szerint még azt se ígérhetjük, hogy hiszünk ebben az esetben a megváltozásában. Hiszen ha csak egy csöpp reményünk volna, hogy örögi természetét lekaparhatja róla: nem azt ajánlanók, hogy ne adja fel a reményt! Talán nincs még egy férfi, aki mellett ilyen türelmes szeretettel állt egy asszony. Önt nem érheti semmiféle vád, hogy nem tett meg mindent, sokkal többet még a mindenről is — sajnos — hasztalan. Ez volt az egyedüli helyes út s ha tud még hinni benne, ezután se térjen le róla. Más út nem vezet a boldogsághoz. Az ilyen vadembert csak egy szelíd, csupa szív asszonyka szelidítheti meg, olyan, mint Ön. Talán még történnek csodák.

FOTO MARIÁN

Baba bőrt Vasenol védi

A tudomány új kutatásai alapján előállított Vasenol gyermekápoló készítmények ma már minden anyának rendelkezésére állanak. Mik a Vasenol készítmények tulajdonságai?

1. Védik a gyermek bőrt a káros külső hatásoktól (testvaladék, nedvesség).
 2. A bőrnek a fürdetéstől elvesztett zsírszáranyagát bőrazonos zsírszáranyaggal egészítik ki.
 3. Megakadályozzák a bőr kiszáradását, kidörzsölését.
 4. Megfelelő enyhe fertőtlenítő hatásúak.
- Mindennapos használatra a Vasenol gyermekpudert, míg a száraz bőrű gyermekek számára a Vasenol gyermekkrémet, vagy gyermekolajat ajánljuk.

Vasenol

gyermek-puder, -krém, -olaj

NEOKRATIN
Fogfájás ellen

Kapható gyógyszerárakban

Kobona

Gond, idegesség, fáradtság csökkenti a munkacélját. A Kobona biztosan legyőzi a fáradtságot és depressziót.

LÁSZLÓ PEHELY GYAPJU VATTA DAPLAN ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ 1898 • VIII. VAS UCCA 14

Szerelme vágyom. Lelki csöntré van önnek szüksége, hogy felismerje a bűn lejtőjére sodró lépések el nem kerülhető következményeit. Keresse ezt a csöntrét, ebben találja meg a legyőzhetetlen lelkierőt, aminek birtokában a hatalmas kísértővel szembe szállhat és diadalt arathat fölötte. Egy mit sem sejtő feleség és gyermekek árnyékát is figyelmezteti Isten és ember előtti jogaira, amit Önnek, aki szintén feleség és anya, ezerszeresen respektálnia kell és mielőtt még valami jövátéhetetlen bűnt követne el, álljon félre és ne keresse az alkalmat a találkozásra. Nem hisztjük, hogy mindenáron fel akarja dúlni két család békéjét, a magáét és a másét. Sajnáljuk Önt, de nem állthatjuk azzal, hogy ártatlanul keveredett bele ebbe a kaotikus világba. Mindkét megfélemezett magáról, a feleség és anya kötelességéről, aminek pedig alá kell

TOLLAT INGYEN

sehol sem kap, de a legjobb minőséget nagy választékban teljes szavatosság mellett szállítja Vigh József ágytollvállalata, Kiskunfélegyháza, Szent János-tér 6. Vegyes fehér toll 26.— P, jobb 32.— P, pelyhes dummatoll 40.— P, dunapehely 30.— P, finomabb 65.—, fosztott 18.—26.— P, szürke pelyhes toll 16.— P, szürkepehely 20.— P, tarka, diszárna töltésre 3,50—6.—8.— P, fosztottas tarka toll 12.— P, mosott, pelyhes félféher 28.— P. Más minőség-ből mintát és árjegyzéket készséggel küldök.

Vennék zongorát, vagy pianinót

azonnali fizetéssel Virágüzlet, Budapest, V., Pozsonyi-út 1. Telefon: 115-934. Vidékről is.

Szemölcső, hajszálak, szépséghibák, garantált végleges eltávolítása KOVACS kozmetikában VI. Teréz-körút 1/c

rendelnie érzését. Figyelmeztessük esküjére! Jól tudja, hogy a legszigorúbb büntetést érdemli meg az, aki megszegett, akár nő, akár férfi az illető. És ne akarjon Ön a más gyermekeinek anyja lenni, akiknek—hála Istennek—él az édesanyjuk. Az édesanyját még elhalálozás esetén is kevésen tudják pótolni, hát még az élő, akiket a hátlen férj hogyan vehetné el a gyermekeiket? Ön így akarja a gyermekeken keresztül magához kötni a férjét? Ravasz, de nem okos, nem emberséges, nem nőies és nem anyai szív sugalmazta gondolat. Ki tudja, felébreszthető-e Önben a feleség és anya felelőssége, akinek minden gondolata és érzése olyan tiszta, mint a kristály, a nincs rejteni és titkolni valója soha előtt. Milyen büszkén és tisztelettel lehetne felneézni Önre is, ha kitérnie a bűn elől és a megtérő, felemelkedett tiszta örömet sugározna ez meglátszana az otthonán, családján és Önön, akinek olyan sikétnéma volt a szíve éppen azok iránt, akikkel összeforrt az élete. Lehet, hogy nem a kedv szerint beszélünk, azonban a mi számunkra megnyugtató, hogy a jóvá akarjuk.

Milliók használják állandóan meglepedéssel a Darmol-t azért, mert megbízhatóan és teljesen fájdalom nélkül hajt. Legrégibb és legerjedtebb csokoládés hashajtó a:

— A SZEGEDI HORTHY MIKLÓS AL. IAMI TANÍTÓINTERNÁTUSBA a felvételiüket kérő pályázók folyamodványait, a kultuszminiszterhez eljuttatva, május 15-ig nyújthatják be az igazgatóságához (Szeged, Boldogasszony-sugárút 1).

Egy kétségbeesett anya. A legelső, amire felhívjuk a figyelmét, az, hogy magánúton való tanulással nem lehet tanári oklevelet szerezni. Miután leánya ki van nevelve, állását el kellene hagynia, hogy tovább tanuljon. Nem tudom, így gondolták-e? Abban az esetben, ha nem hagyja el az állását, nem tanulhat tovább és akkor a dolgot, amit szeretne még egyidejűtökben tartani, nem kerül napfényre. Megértjük Önt, de bízunk az Ön okos leánya felvilágosultságában, akit nem befolyásol az esetleges felfedezés sem s ok nélkül bántódik azon, amin úgy sem lehet változtatni.

»Somogyország« jellegre levél van a kiadóhivatalban. A jellege tulajdonosa közbőlje címét, hogy a levelet továbbíthassuk.

FIGYELMEBE ajánljuk Rákóczi-út ötven Zongoratermet. Rengeteg zongora, pianinó vásárolható legcsekélyebb részletre is.

GYERMEKLEÁNYT jó bizonyítvánnyal keresek, aki egy keveset a konyhai munkában is segít, jó fizetéssel. Takarító asszony van. Cím: ifj. Dóra Mihályné, Rákosszentmihály, Rákóczi-út 44.

EGY-KÉT hónapi üdülésre 400—500 m magas helyen, családnlakást, ellátást keresek. Igényem: jó levegő, tiszta szoba, egyszerű, de izletes koszt. Nagyon kellemes volna számomra, ha előfizetőtársaim közül valaki látna szívesen fizetővendégül. Szíves ajánlatot »Tisztviselőnk« jellegre kérek a kiadóba.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzétett hirdetések szavanként 60 fill. Vastagabb betűvel szedett első szó díja 1.50 P. Jelíes hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetésí díjjal egyidejűleg külön 3.— pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

VIGKEDELYU, középkorú, diplomás nyelvtanár (német, francia, angol) nyári elhelyezkedést keres tanítás ellenében. Cím: Nyelvtanár, Budapest, II., Pó-u. 81.

IPAROSCSALAD keres vidékre öskeresztény, intelligens, gyermekszerező németleányt (csak perfekt német lehet), aki a háztartásban is segít. Két gyermek van, másfél éves és nyolcéves. Jölelkű, szorgalmas leány választást kérem fizetési igénye közléssel. »Boldog otthon« jellegre.

KÉSZPÉNZERT vennék zongorát, pianinót: Erzsébet-körút huszonhat, Fenyőné. Telefon: 222-462.

BUNDÁK legolcsóbban, alaktások jutányosan **KÓKAY ENDRÉ** szücsmesteruél, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

SZOBAFESTÉST, mázólast, **ABLAKTISZTÍTÁST** és lakástakarítást vállal. Vizi Miklós. Telefon: 130-671

FALUSI tisztviselő felesége, dolgozó nő gyermekét vállalja. »Jó nevelő« jellegre kér levelet a kiadóba.

ZONGORÁT vagy pianinót azonnali készpénzfizetésért, sürgősen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

BALATONZAMÁRDIBAN, villában, műúthoz és Balatonhoz közel, azonnali kiadó emeleti 2 szoba, zárt tervű lakással. Cím: Özv. Bogárdiné, Zamárdi, Bogárdi-villa, vagy telefon, Budapest: 426-612.

ZONGORÁK, pianinók márkásak legolcsóbban részletre is. Fenyőné zongorateremben: Erzsébet-körút 26. Bérzongorák olcsón. Telefon: 222-462.

NYUGDÍJAS úrnő keres állandó otthonnak szobát, ellátással, egészséges vidéken, nagyobb állomásonál és jó környezetben. Cím: Bányainé Székesszéchy, Budai-út 2. Trafik.

BUDAPESTRE érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban megszállás olcsón. Főjegyzőné, Orczy-út 40. sz. I. em. 10.

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kisléket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvételére és közlése tölös. Hirdetési díj mm soronként 1.20 pengő. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapja, az Athenaeum rt. mélynyomása Felelős: Kárpáti Antal igazgató.

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: egész évre 36 pengő, fél évre 18 pengő, negyed évre 9 pengő, egy óra 3.30 pengő. Egyes szám ára 1.10 pengő. SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TÉRE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 187—342. FIOKKIADÓHIVATALOK: DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 20, MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13, SZABADKA, PRÁGAI HID-UTCA 56, SZEGED, FODOR-UTCA 22, UJVIDEK, DEÁK-TÉR 3, I.

Ára
3.20
pengő

E könyv az anya feladatát ismerteti a születendő csecsemő világrajövetelének első perctől tízéves koráig. A kiváló írónő komoly tanulmány alapján hozzáértéssel ismerteti meg az anyákat a gyermek fejlődésével összefüggő összes tudnivalóira.

Ára
3.20
pengő

A kiváló fiatal író pompás életregénye a szív legizgatóbb problémáját: a szerelmet és annak több generáción keresztül megnyilvánuló hatását lenyűgözően érdekesen és megindítóan rajzolja meg, ebben a mindig idősebb művében.

Ára
3.20
pengő

Tanyai tanítói állást vállaló fiatal úrilány regényesen és meghatóan küzdelmes életét, emberfeletti harcát a becsületért és a romlott és romlatlan tiszta szerelem nagyszerű epizódját igazi írói művészetével, elevenen vonultatja fel az olvasó előtt.

Ára
3.20
pengő

Harmadik bővített tartalmú kiadásban most jelent meg. Az elfogyott két kiadás bizonyítja a könyv rendkívüli értékét. Tartalmazza a háztartásvezetés összes tudnivalóit, korszerű ételrecepteket, étrend összeállítását, felszolgálását, vendéglátást, stb.

A jó könyv A LEGBECSESEBB ÉS LEGMARADANDÓBB ÉRTEK

A MUZSA-kiadványok sorozatában a legkiválóbb szórakoztató irodalmi művek mellett súlyt helyeztünk esetről-esetre a háziasszony és anya kimeríthetetlen feladatának, a háztartásvezetés, főzés, társadalmi szokások, csecsemőgondozás, gyermeknevelés stb. kérdéseinek korszerű ismeretek és pedagógia alapján megvitatására is. Ezuttal két kiváló nélkülözhetetlen szakkönyvet és két kiváló író párafanul élvezetes, lenyűgöző regényét különösen ajánljuk olvasóink figyelmébe. E négy olcsó könyv közül egy sem hiányozhatik a család könyvtárából.

A könyvek ára előre fizetendő, utánvétel nem szállít

Az ODOL megőrzi fogai épségét.

A kiratcsarnok butort
- egy életre versz!!!

